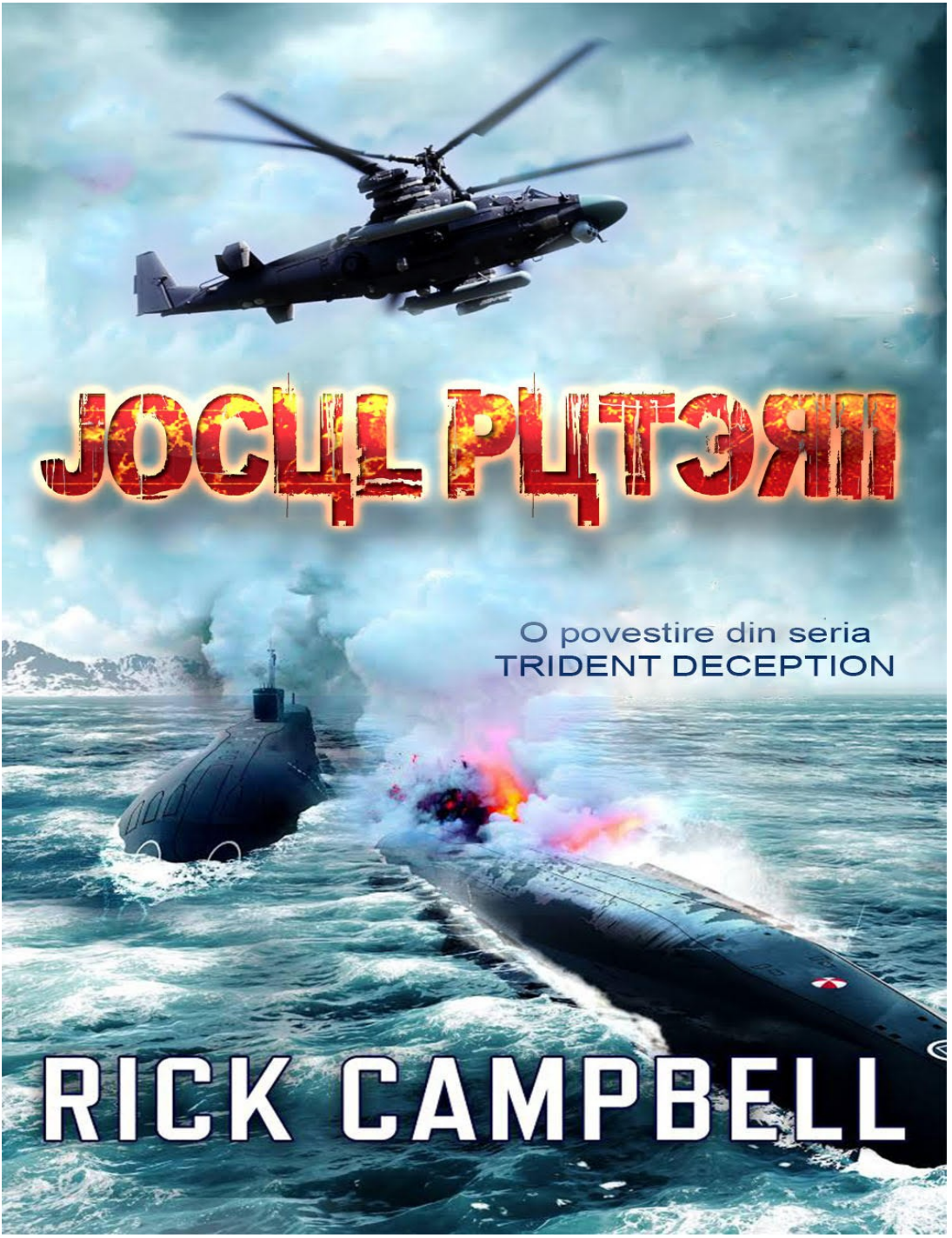
JOCUL PUTERII
O povestire din seria
TRIDENT DECEPTION
RICK CAMPBELL

Rick Campbell

Jocul puterii

versiunea în limba română

UNCRIS

RICK CAMPBELL este un Navy *Commander* cu o carieră de peste 20 de ani pe submarine.

În ultima sa misiune, a fost unul dintre cei doi oameni de a căror permisiune era nevoie ca să fie lansate rachetele cu încărcătură nucleară din dotarea submarinului.

NOTA AUTORULUI

Unele dintre scenele de pe submarin nu sunt redate cu 100% acuratețe, ca să nu fie neinteligibile pentru cititorul obișnuit. Pentru a nu ne împiedica în acronime, detalii tehnice, și în întreg jargonul Navy, am simplificat dialogul și descrierea operațiunilor de la bord și a sistemelor de armament.

NOTA TRADUCĂTORULUI

Avem un autor militar profesionist cu o întreagă carieră pe submarine. Deci stăpânește perfect limbajul militar/tehnic american aferent.

Avem în textul nuvelei și un submarin rusesc. Autorul american folosește limbajul echivalent american – ex: în Marina Rusă, evident, nu se folosește termenul '*sir*'.

M**arina Militară Română** nu deține submarine. Deci lipsește întregul limbaj echivalent/românesc de specialitate tehnic/cazon/argotic specific acestei ARME.

Traducătorul este nevoit să improvizeze un limbaj tehnic/militar împrumutând termeni românești specifici navelor de suprafață și preluând *ad litteram* terminologia americană din textul original și de pe internet. Din păcate, terminologia rusă nu îmi este accesibilă – poate că este disponibilă pe net dar nu cunosc limba rusă.

CAPITOLUL 1

Moscova, Rusia

Președintele rus Iuri Kalinin a intrat în sala de conferințe din Kremlin, alăturându-se consilierilor săi civili și militari. Când a intrat, toți s-au ridicat în picioare, apoi s-au reașezat după ce acesta și-a ocupat locul din capul mesei. Kalinin a simțit tensiunea din încăpere în timp ce se pregătea să treacă în revistă urmările invaziei lor în Ucraina și Lituania. Americanii au neutralizat încercările Rusiei de a-i împiedica să intervină și, în timpul evenimentelor, au administrat o înfrângere usturătoare Marinei Ruse. Coloane negre de fum se mai ridicau încă din navele combatante ruse – cele norocoase, care nu au fost scufundate – și în urmă cu câteva ceasuri, Kalinin a fost forțat să ordone retragerea tuturor militarilor ruși din cele două țări europene.

Evaluarea statusului militar al Rusiei, împreună cu controlul asupra potențialelor pagube suferite pe frontul politic, erau subiectele principale ale acestei întruniri matinale. Kalinin discuta cu ministrul de externe Lavrov, care raporta pe scurt, concentrându-se asupra eforturilor de a repara relațiile diplomatice cu Ucraina, Lituania și Statele Unite, ca și cu întreaga alianță NATO. Prevenirea aplicării de noi sancțiuni economice, peste cele deja existente după anexarea Crimeei de către Rusia, erau prioritare în agenda sa. Dar, când subiectul a deviat către statusul militar al Rusiei, tonul a luat o notă substanțial diferită.

Generalul Andropov, consilierul militar principal al lui Kalinin, s-a adresat Președintelui rus.

— Nu putem lăsa lucrurile așa. America ne-a umilit. Până la sfârșitul acestei zile, imagini cu navele de război rusești în flăcări și aflate în derivă vor fi transmise de toate rețelele rusești de televiziune – încrederea publicului în armata noastră – și în administrația dvs – va fi serios afectată.

Andropov nu trebuia să explice. Kalinin se pregătea pentru realegerea de anul viitor, având ca și contracandidat pe un protejat al lui Vladimir Putin care acum era în fruntea sondajelor. Când țara va afla de dezastrul militar, acesta va avea un procent și mai mare. Vor fi necesare măsuri drastice pentru schimbarea

opiniei publice și restabilirea respectului mondial pentru puterea militară a Rusiei.

Kalinin asculta foarte atent, în timp ce Andropov a continuat:

— În ciuda pierderilor suferite de navele combatante de suprafață, flota noastră de submarine rămâne o forță viabilă. Încă mai avem 35 de submarine de atac, diesel și cu propulsie nucleară, în timp ce America are doar 18 submarine rapide, de atac, rămase după războiul lor cu China plus pierderile provocate de noi. Adițional, vom avea în curând un avantaj de nedepășit asupra oponentului american. *Kazan* va ieși pe mare mâine pentru faza următoare de testare. Dacă testul este încununat de succes, submarinele noastre vor fi invincibile. Navy americană va ajunge la mila noastră, ceea ce va deschide o ușă către numeroase posibilități.

— Totuși – a adăugat Andropov – testul ce trebuie făcut este neobișnuit și presupune riscuri notabile. Înainte ca Navy să-l execute, avem nevoie de aprobarea dvs.

Împinse un dosar peste masă, către Kalinin.

Președintele rus a citit cu atenție directiva, analizând cu grijă planul și ramificațiile sale. După un lung moment, a semnat. Apoi l-a privit pe Andropov.

— Executați testul.

CAPITOLUL 2

Marea Barents

La zece mile nord de Insula Kildin, din largul Peninsulei Kola a Rusiei. USS *Pittsburgh* naviga către vest la adâncime periscopică. *Lieutenant* Mike Williams, la datorie ca ofițer de cart, a rotit încet periscopul de la babord, cu ochiul drept pe ocular. Când optica periscopului a ajuns spre sud, Williams a început să mărească puterea sistemului pentru a face o scanare detaliată a Golfului Kola – punctul de ieșire pentru navele de război rusești staționate în port de-a lungul țărmurilor Fiordului Murmansk.

S-a fixat pe intrarea în fiord și a mărit la maxim magnificația periscopului.

Nimic.

Williams a micșorat-o din nou, continuând rotirea în sensul acelor de ceasornic. Peste 30 minute, va fi înlocuit de următorul ofițer de cart, care va avea plăcerea să se miște în cercuri următoarele 6 ore. Deși a continuat supravegherea până la sfârșitul cartului, a fost dezamăgit. Sperase să fie cel care descoperă cel mai nou submarin nuclear sovietic de atac, K-561 *Kazan*, intrând în Marea Barents.

De dimineață, un mesaj de la Informații le-a adus la cunoștință că e foarte probabil ca subul *Kazan* să iasă astăzi în larg. Sateliții de recunoaștere au monitorizat echipajul lui *Kazan* încărcând provizii și torpile. Cablurile electrice de la țărm au fost decuplate; reactorul submarinului a fost adus on-line, pregătind să scoată nava în larg. COMSUBLANT[1] voia să știe unde era trimis *Kazan*, iar USS *Pittsburgh* a primit misiunea să afle.

Ordinul operațional al lui *Pittsburgh* era concis: să țină urma lui *Kazan* după ce iese din Golful Kola și să-l urmărească până ce iese din Marea Barents. Erau puține opțiuni despre direcția în care putea naviga *Kazan*: spre vest către trecătoarea GIUK[2] din Oceanul Atlantic pentru că acolo se aflau principalii adversari, spre sud pentru o detașare în Marea Mediterană, spre nord pe sub banchiza polară pentru a intra în componența Flotei din Pacific a Rusiei, sau într-o zonă operațională locală pentru antrenamente. Pentru Williams nu conta direcția, atât timp cât avea ceva de urmărit. Se aflau în acest punct de staționarede două săptămâni și până în prezent nu a apărut nimic.

Gândurile lui Williams au fost întrerupte de raportul *Sonar Supervisor*ului venit din difuzorul din *Conn*[3].

— *Conn, Sonar*. Avem un contact detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-1, direcții ambigue 2-1-0 și 0-3-0. În analiză.

Dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh* era o resursă valoroasă, care detecta contacte aflate la o distanță mai mare decât o puteau face ceilalți senzori acustici de la bordul submarinului. Totuși, dispozitivul fiind un asamblu de hidrofoane

---

[1] Commander, Submarine Force Atlantic (COMSUBLANT) – Comandamentul Flotei de Submarine din Atlantic.

[2] GIUK – zonă din Atlanticul de Nord, delimitată de trei mase terestre: **G**roenlanda, **I**slanda, **U**nited **K**ingdom. Acronimul este folosit doar de militari.

[3] conn – postul comandantului submarinului.

conectate în linie dreaptă, nu putea determina din ce parte venea sunetul, rezultând două posibile direcții ale contactului – câte una de fiecare parte a dispozitivului-remorcă.

Williams a confirmat raportul *Sonar*ului și a rotit periscopul pe direcția 0-3-0, comutând pe magnificație maximă. Acolo nu erau contacte. A rotit spre sud. În timp ce examina Golful Kola, a depistat un punct mic la orizont. I-a apelat pe cei de la *Electronic Support Measures*.

— ESM, *Conn*. Raportează toate contactele radar aflate la sud.

— *Conn*, ESM. Nu avem nici un contact la sud.

Williams a selectat pe panoul de comandă al sistemului 27-MC canalul către cabina căpitanului, apoi, cu ochii pe periscop, a luat microfonul din suport.

— *Captain*, Ofițerul de cart.

După câteva secunde, John Buglione a răspuns:

— *Captain*.

— *Captain*, Ofițerul de cart. Avem vizual un nou contact de suprafață și detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-1, direcția 2-1-0, clasificare necunoscută. Contactul iese din Golful Kola fără semnătură radar.

— Foarte bine, a replicat John Buglione. Vin imediat.

# # #

Un moment mai târziu, Buglione a intrat în Compartimentul de Control, sosirea fiindu-i anunțată de *Quatermaster*.

— *Captain* în *Conn*.

A pășit pe *Conn* – o platformă înaltă de 30 cm care înconjura cele două periscoape – și s-a oprit în spatele *Lieutenant*ului Williams.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Williams a rotit periscopul înapoi pe direcția 2-1-0, apoi s-a dat la oparte. Buglione i-a luat locul, și a ajustat repede optica periscopului la dioptriile sale. Contactul se afla încă la o distanță prea mare pentru a putea fi clasificat vizual. Din fericire, *Sonar*ul a început să sorteze detaliile.

— *Conn*, Sonar. *Sierra* 2-1 este clasificat ca fiind un submarin cu propulsie nucleară. Analiza continuă.

Un submarin rusesc ieșea în larg, mai mult ca sigur K-561 *Kazan* – presupunea Buglione. Tehnicienii de la Sonar comparau frecvențele contactului cu cele aflate în baza de date a *Sonar*ului pentru a-i determina Clasa și nu a durat prea mult ca să se confirme suspiciunea lui Buglione.

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra* 1-2 este clasificat ca fiind din Clasa *Yasen*.

Kazan era al doilea din Clasa *Yasen*, și singurul în seviciu curent, pentru că primul submarin din această Clasă – *Severodvinsk* – fusese scufundat sub Baza Nautilus aflată pe banchiza polară în urmă cu câteva luni.

La puțin timp după raportul *Sonar*ului, Buglione a detectat în aerul de la prova și pupa lui Kazan jeturi de apă pulverizată. Submarinul rusesc intra în imersiune, și-și golea aerul din tancurile principale de balast. Buglione s-a dat înapoi, redându-i periscopul lui Williams. Apoi a ordonat:

— Vino jos la 1-5-0 picioare și mărește viteza la două treimi înainte. *Fire Control Tracking Party* (echipa care calculează parametrii de lansare ai torpilelor) la posturi.

# # #

Trei minute mai târziu, *Pittsburgh* se afla la 150 picioare adâncime și naviga cu viteza de 10 noduri. Periscopul fusese coborât. *Sonar* și *Conn* erau activate la maxim, cu supervizorii stând în spatele oamenilor de la posturile de lucru. Navigatorul submarinului, *Lieutenant* Bob Cibelli, l-a înlocuit pe Williams ca Ofițer de Cart, iar Williams se afla acum la o consolă de la tribord, una dintre cele trei configurate să calculeze soluții de contact – curs, viteză și distanță.

Buglione a anunțat:

— Aici *Captain*. Am preluat *Conn*. *Lieutenant* Cibelli deține Puntea.

Acum, Buglione va da toate ordinele tactice, iar Cibelli urma să asigure evoluția rutinelor navei și să monitorizeze navigația, asigurându-se că *Pittsburgh* stă departe de periculoasele bancuri de nisip cu adâncime mică. Buglione a adăugat:

— Desemnez *Sierra* 2-1 ca *Master* 1. Urmăriți *Master* 1.

După câteva clipe, Ofițerul executiv al lui Buglione, *Lieutenant Commander* Rick Schwartz, comandantul *Fire Control Tracking Party*, a anunțat:

— Ținta posibilă are o scădere a frecvenței. Presupunem că schimbă direcția.

Sonarul monitoriza tonurile emise de *Kazan* și a observat o descreștere a frecvențelor. Ca atunci când asculți un tren, frecvența sirenei e mai înaltă când se apropie, și scade atunci când se îndepărtează de observator. Aceasta se întâmpla datorită efectului Doppler: undele sonore se comprimă dacă sursa se apropie, sau se dilată dacă se îndepărtează. Schimbarea subtilă în frecvență era detectabilă de senzorii submarinului și oferea o informație valoroasă.

Lieutenant Commander Schwartz s-a oprit lângă consolele ce control al luptei și a evaluat schimbarea de frecvență, coroborat cu noua direcție a lui *Kazan*.

— Confirm schimbarea direcției țintei. *Master* 1 a virat către nord-vest.

Acum, când *Kazan* era în imersie, căpitanul său a schimbat cursul, sperând să se strecoare pe lângă orice submarin NATO care trăgea cu urechea prin Marea Barents. Buglione i s-a alăturat lui Williams și a examinat relieful geografic al zonei pe displayul superior al consolei. Afișa o hartă a sudului Mării Barents, cu *Pittsburgh* în centru și Golful Kola la sud. La nord-vest era Peninsula Rybachy. Căpitanul rus probabil că va urmări linia de coastă până ce va ajunge la ruta submarină de navigație alocată lui *Kazan*, ce-i va duce submarinul către destinație.

Pittsburgh îl va urmări îndeaproape.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-0-0.

În condiții normale, Buglione l-ar fi manevrat pe *Pittsburgh* în urma lui *Kazan*, urmărind submarinul rusesc chiar în siajul elicei – o zonă vulnerabilă din spatele unui submarin unde dispozitivele sferice, montate la prova, nu puteau auzi contactele datorită faptului că sunetul era blocat de cocă. Totuși, *Kazan* era un submarin silențios, depistat doar de dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh*. Kazan se afla în ape puțin adânci, unde *Pittsburgh* nu putea intra, pentru că dispozitivul-remorcă ar fi ajuns sub chila submarinului, și ar fi fi fost tras pe fund până s-ar fi avariat. Aceasta însemna că Pittsburgh trebuia să se mențină în largul mării, la pupa-tribord de *Kazan*.

Timona a executat manevra și *Pittsburgh* a pornit către nord-vest, către *Kazan*, în timp ce *Fire Control Tracking Party* dermina cursul, viteza și distanța lui *Master* 1.

Pe cea mai apropiată consolă, Schwartz a studiat relieful submarin. După examinarea distanței până la bancurile de nisip din jurul Peninsulei Rybachy, a anunțat:

— Distanța maximă până la *Master* 1 este de 1.000 yarzi.

Nu a durat prea mult pentru ca cei doi tehnicieni de la *Controlul Focului* și *Lieutenant* Williams să ajungă la soluții similare. Schwartz a examinat cele trei console, apoi l-a bătut pe umăr pe unul dintre tehnicieni.

— Ești promovat la gradul de *Maestru* (joc de cuvinte – *Master* – codul subului rusesc).

Satisfăcut că *Pittsburgh* a ajuns în poziția optimă față de *Kazan*, în apa ce devenea prea puțin adâncă, Buglione a virat către nord-vest, așezînd subul paralel cu cursul lui *Kazan*.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-3-0.

Acum că *Pittsburgh* era bine poziționat, și sperând că echipajul lui *Kazan* ignoră prezența submarinului american care-l urmărește, Buglione s-a așezat în scaunul Căpitanului din *Conn*, așteptând următoarea mișcare a lui *Kazan*.

# # #

Două ore mai târziu, *Kazan* și-a modificat cursul. Unul dintre tehnicienii de la *Controlul Focului* a anunțat:

— Posibilă schimbare de direcție a țintei – ridicare a frecvenței.

Lieutenant Commander Schwartz a evaluat datele expuse pe câteva displayuri, apoi a anunțat și el:

— Confirm schimbarea de direcție a țintei, *Master* 1. Contactul a virat spre nord. Setați soluție pentru distanța de 4.000 yarzi.

Buglione l-a menținut pe Pittsburgh pe curs nord-vestic până ce au ajuns în spatele lui *Kazan*, apoi a virat spre nord pentru a-l urma. *Kazan* a continuat să navige spre nord cu viteza de zece noduri timp de o oră, apoi a virat spre est. Dar ceea ce a reținut atenția lui Buglione nu a fost schimbarea de curs cu 90^0. A fost raportul Sonar auzit în boxa din Compartimentul de Control.

— *Conn*, Sonar. Recepționez zgomote mecanice tranzitorii de la *Master* 1. Seamănă cu cele produse de deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lanstorpile.

Raportul l-a luat pe Buglione prin surprindere. De ce ar deschide echipajul de pe *Kazan* trapele exteioare ale torpilelor? Apoi și-a dat seama că *Kazan* nu a mai fost pe mare de câteva săptămâni și echipajul exersa rutinele de mentenanță ale tuburilor de lansare – echipajele americane lansau torpile inerte o dată pe săptămână pentru a verifica operatibilitatea tuburilor.

Pentru orice eventualitate, Buglione a ordonat alarma.

— Ofițer de cart, oamenii să se prezinte la posturile de luptă în liniște.

Fiind atât de aproape de *Kazan*, Buglione nu voia să declanșeze Alrma generală – zgomotosul *bong, bong, bong* utilizat pentru a trezi și alarma echipajul la posturile de luptă sau în caz urgență. Sunetul reverbera prin coca de oțel în apă și *Sonar*ul lui *Kazan*, aflat la doar câteva mii de yarzi depărtare, l-ar fi putut detecta. Mesagerii au alergat prin toate spațiile submarunului pentru a alerta echipajul. Cei din Compartimentul de Control și Sonarul erau deja la posturi în formulă completă pentru că *Fire Control Tracking Party* se afla la datorie. Restul echipajului s-a prezentat în Compartimentul Torpilelor și alte spații, pregătindu-se pentru combat. Buglione și-a orientat atenția către sistemul său de armament. Tuburile 1 și 2 erau încărcate cu torpile reale MK 48 MOD 7, cea mai avansată dintre torpilele grele din arsenalul US.

— *Weps*, activați tuburile 1 și 2.

Weapons Officer a retransmis ordinul tehnicianului care controla *Weapons Launch Console*, și acesta a activat ambele torpile. Buglione a avut în vedere și tuburile 3 și 4, dar încărcarea era uneori zgomotoasă, plus că, la această distanță, *Pittsburgh* va avea nevoie doar de o singură torpilă. Acum, după ce au fost luate precauțiile necesare după deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lans-torpile de pe *Kazan* – pentru ceea ce era mai mult ca sigur o operațiune de verificare obișnuită – Buglione s-a concentrat pe situația geografică. Pentru că *Kazan* a virat spre est, *Pittsburgh* se afla acum în bortul tribord al submarinului rusesc, pe direcția nord. Buglione a decis să mențină cursul. Cum *Kazan* înainta spre est, *Pittsburgh* va ajunge iar în siajul lui *Kazan*, apoi va vira ca să-l urmeze.

Buglione aștepta răbdător ca *Pittsburgh* să ajungă iar în spatele submarinului rusesc. Dar următorul anunț al Sonarului a schimbat toată situația.

— *Conn, Sonar*. Zgomote specifice lansării de torpilă dinspre *Master* 1!

Imediat, mintea lui Buglione a început să lucreze în diferite direcții. În condiții normale de combat, răspunsul era clar: manevre de evitare a torpilei ce se apropie și foc-ripostă. Dar nu era posibil ca submarinul rusesc să lanseze asupra lui *Pittsburgh*. Nu era nici un indiciu ca *Pittsburgh* să fi fost detectat, în ciuda manevrei bruște spre sud, plus că SUA și Rusia nu se mai aflau în război – iar riposta armată putea declanșa unul. Dacă Buglione și echipajul său interpretau greșit sunetele și scufundau submarinul rusesc fără ca acesta să aibă intenții agresive, nota de plată pentru greșeală ar fi fost a dracului de mare. Dar dacă *Kazan* chiar lansa o torpilă reală, de luptă, iar *Pittsburgh* nu o evita…

Avea nevoie de mai multe informații, dar nici nu putea întârzia să ia o hotărâre.

— Timona, cârma banda babord, curs drept 2-7-0. *Full*[4] *speed*.

În mod normal, Buglione ar fi ordonat *flank*[5] *speed*, dar elicea, rotindu-se cu viteză mare în ape atât de puțini adânci, ar fi produs cavitații la propulsie maximă, acționând ca o baliză sonoră ce ar fi dezvăluit prezența lui *Pittsburgh*. Buglione încă mai spera că au interpretat greșit lucrurile, așa că a ordonat *full speed ahead*, sperând să iasă din calea torpilei fără a-și trăda prezența. În aproximativ 30 de secunde, va ști în ce direcție a fost lansată torpila și va putea mări viteza la maximum dacă va fi necesar. Între timp, se pregătea pentru ripostă.

— Procedurile de lansare, țintă *Master* 1, presetări normale de imersie. Tubul 1 este *primar*, Tubul 2 – *secundar*.

Când *Pittsburgh* a virat spre vest și a mărit viteza, Buglione l-a scos de pe direcțiile din care putea veni torpila. Se îndrepta oarecum spre siajul lor, ceea ce l-a făcut să fie sigur că torpila nu era ațintită direct asupra lui *Pittsburgh*. Dar torpilele moderne nu erau precum cele din WW II cu traiectorii drepte, trebuind să fie

---

[4] Full Speed – toată viteza. Este utilizată doar în situații de urgență.

[5] Flank speed – termen exclusiv american, Desemnează viteza cu adevărat maximă a navei. Rezervată doar pentru situațiile de pericol iminent pentru navă. Manevră mare consumatoare de combustibil (irelevant în cazul propulsiei nucleare) și extrem de solicitantă pentru structura și mecanica navei.

lansate perfect pe direcție pentru a-și lovi ținta. Torpilele de azi aveau inteligență artificială, sonarul propriu și algoritmii de căutare orientând-o către un punct predeterminat. Acolo cutreierau apele pentru a-și găsi ținta, apoi își ajustau cursul, apropiindu-se de pradă până ce ajungea suficient de aproape ca să detoneze.

Echipajul lui Buglione era gata să riposteze:

— Soluția de tragere pregătită! a anunțat *Executive Officer*, informându-l pe Buglione că o soluție satisfăcătoare a fost calculată și că parametrii – curs, viteză, distanță – au fost introduși în electronica celor două torpile.

— *Weapons ready!* a raportat *Weapons Officer*.

Torpilele au *acceptat* soluția de tragere asupra țintei și presetările de căutare.

— *Ship ready!* a anunțat *Lieutenant* Cibelli, indicând că contramăsurile împotriva torpilei ce se apropia erau armate și gata de lansare.

Pittsburgh și-a stabilizat cursul de evaziune și viteza. Nu au mai fost lansări adiționale de torpile de pe *Kazan*, așa că Buglione s-a concentrat asupra torpilei solitare ce se apropia. Continua să înainteze către zona pupa și urma să ajungă în câteva clipe la distanța de achiziție – distanța de la care sonarul propriu putea detecta pe *Pittsburgh*. Buglione era gata să ordone lansarea unei torpile asupra lui *Kazan*… când Sonarul i-a întrerupt gândurile.

— *Conn*, *Sonar*. Avem un nou contact depistat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-2, direcții ambigui 1-7-0 și 3-5-0.

Iar după câteva clipe, Sonarul a continuat:

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra* 2-2 este clasificat submers.

Buglione a examinat displayul din *Conn*. Mai era un submarin rusesc în zonă, la sud de *Pittsburgh*, *Kazan* fiind la nord. *Pittsburgh* era țintuit la mijloc. Își mută atenția asupra torpilei care continua să vină către pupa, dar fără să ofere indicii că l-ar fi descoperit pe *Pittsburgh*. Torpila se îndrepta spre sud către cel de al doilea submarin rusesc. Apoi totul a fost clar. *Pittsburgh* căzuse pe neașteptate în mijlocul unui TORPEX rusesc – un exercițiu cu torpile – iar *Kazan* a lansat o torpilă de exercițiu asupra adversarului său aflat la sud.

— Timona, înainte, două-treimi. Cârma zece grade tribord, curs drept 0-3-0.

Cu torpila venind către zona din pupa sa, departe de submarin, Buglione a încetinit și s-a întors către *Kazan*, încercând din nou să se strecoare în siajul acestuia.

În timp ce Buglione se străduia să-și croiască drum în pupa lui *Kazan*, și-a dat seama că au picat într-o mină de aur. Ochii săi examinau dispalyurile din Compartimentul de Control – Sonarul și Sistemele de Control Combat înregistrau fiecare fațetă a exercițiului rusesc cu torpilă. Imediat ce detaliile erau transmise către *Office of Naval Intelligence*, experții vor analiza fiecare aspect al exercițiului: tacticile de angajare în luptă ale submarinului rusesc și caracteristicile torpilei – viteză, frecvențele sonarului și tehnica de apropiere de țintă.

Buglione era concentrat asupra submarinului spre care a lansat *Kazan*. Își menținea cursul și viteza, fără a da vreun semn că a detectat torpila ce venea spre el. Sonarul a raportat că torpila a achiziționat ținta și se îndrepta spre ea – mărindu-și viteza și frecvența *ping*urilor – calculându-și o soluție de interceptare mai precisă. Dar submarinul rusesc țintă încă nu făcea manevre evazive.

A analizat situația neobișnuită. Poate că ținta era un submarin mai vechi cu un exhipament sonar antic, și echipajul nu a detectat torpila ce se apropia.

— *Conn*, *Sonar*, Zgomote mecanice dinspre *Sierra* 2-2. Impact cu torpila.

Buglione s-a scărpinat în cap. *Ce dracu…* Nu numai că submarinul rusesc nu a executat manevre evazive, dar torpila de exercițiu nu a virat imediat ce a ajuns la distanța care garanta o lovitură directă. Torpilele de exercițiu americane și rusești aveau dispozitive de siguranță care le împiedicau să lovească direct în țintă. Nu era nevoie să irosești de fiecare dată o armă de trei milioane de dolari – acestea pluteau către suprafață după fiecare exercițiu, unde erau recuperate.

Și mai important, dispozitivele de siguranță preveneau provocarea de avarii submarinului țintă. Dacă o lovitură în lateral nu provoca mare îngrijorare, o torpilă ajunsă în zona pupa putea fi absorbită de elice, provocând avarii de zeci de milioane de dolari palelor prelucrate cu mare precizie, ceea ce avea ca urmare înlocuirea completă a elicei sau propulsorului.

Executive Officer a anunțat:

— Posibilă schimbare de direcție a țintelor, *Master* 1 și *Sierra* 2-2.

După o clipă, a confirmat virajele, raportând că ambele contacte s-au întors spre sud, către Golful Kola. Se părea că amândouă se îndreptau spre casă. Altă surpriză, după cea cu lansarea unei torpile solitare.

Buglione l-a manevrat din nou pe *Pittsburgh* în siajul lui *Kazan*, apoi s-a întors în scaunul său din *Conn*. Încerca să priceapă sensul acestui bizar exercițiu. A fost lansată doar o singură torpilă, submarinul țintă nu a executat manevre evazive, iar torpila s-a izbit de țintă. Scor 0:3 pentru un TORPEX tipic.

Și de unde dracu a venit acest al doilea submarin? Raportul de la Informații primit în această dimineață nu semnala nici un alt submarin în Marea Barents sau care să se pregătească să iasă în larg.

Buglione a vorbit în microfonul aflat deasupra sa:

— *Sonar*, *Conn*. L-ai clasificat pe *Sierra* 2-2?

— *Conn*, *Sonar*. Negativ. Nu se potrivește cu nimic din ce avem în baza de date. Putem presupune că face parte din Clasa *Yasen*, dar are câteva tonalități care nu au fost niciodată identificate nici la *Severodvinsk* nici la *Kazan.*

Buglione a confirmat pentru *Sonar*, apoi gândurile sale s-au întors la exercițiul rusesc. Avea întrebări, dar nu și răspunsuri. Poate că analiza care va fi făcută acasă, va lămuri lucrurile, după ce va studia datele cu detaliile TORPEX trimise de *Pittsburgh*.

CAPITOLUL 2

Washington, D.C.

Pe bancheta din spate a unui sedan negru ce rula cu viteză pe South Capitol Street, *National Security Advisor* Christine O'Connor ședea alături de aghiotantul militar principal al Președintelui, *Colonel* Bill DuBois din *Marine Corps*. Când autoturismul a trecut peste Anacostia River, îndreptându-se spre Maryland, ea a deschis un dosar în poală și a revăzut programul pentru întrunirea din acea zi. Subiectul era…

Rusia.

Războiul Americii cu Rusia a fost scurt dar intens, iar pierderile umane nu s-au limitat doar la soldații și marinarii implicați în conflict. Cristine și-a făcut partea ei, un pion în efortul de a da șah-mat Președintelui rus, și a plătit un preț. De la întoarcerea ei la Casa Albă, nu a vorbit despre ce i se întâmplase în Rusia; cum a fost încătușată de o țeavă aflată deasupra capului ei și torturată de Directorul Serviciului de Informații Externe. Cristine a adus detaliile la cunoștința celor de la CIA și era sigură că Președintele și Șeful său de Cabinet au citit raportul. Dar, din fericire, nici unul dintre ei nu au făcut subiectul public.

Cicatricele din jurul articulațiilor pumnilor, unde cătușele pătrunseseră în carne erau ascunse de costumul ei business și de mânecile bluzei, dar tăietura subțire de pe obraz rămânea abia vizibilă sub machiaj. Deși se părea că nimeni nu observă cicatricea, ea o vedea ori de câte ori se uita în oglindă.

Christine studia documentul din poală, încercând să se concentreze asupra întrunirii ce urma să aibă loc. Deși ședințele de Informații ale Președintelui, care includeau și updateuri de la Cristine, erau scurte, aveau nevoie de pregătiri extensive pentru a genera *informațiile de aur* prezentate Președintelui. În fiecare săptămână, Christine se întâlnea cu reprezentativii uneia dintre cele 16 Agenții de Informații ale Americii. I-a cerut Colonelului DuBois să o însoțească astăzi, pentru că întâlnirea urma să dezbată un subiect militar – Navy mai exact – pentru că vor fi informați de membrii *Office of Naval Intelligence*. Având sarcina de a deține avantajul decisiv al Informațiilor asupra adversarilor Americii, ONI se concentra pe armamentul și tehnologia navală. Rezumatul din poala Christinei conținea agenda pentru ședința de astăzi: un update despre Marina Rusă și în special despre flota de submarine, care rămânea o amenințare puternică în ciuda recentei victorii americane. De interes special era K-561 *Kazan*, cel mai nou și cel mai modern submarin rusesc de atac, cu propulsie nucleară, care, din anumite motive, fusese reținut de la participarea la lupte intense

Sedanul a oprit la poarta păzită din Suitland Parkway, și după ce au fost îndeplinite protocoalele de securitate, a fost îndrumat în campusul de 42 de acri ce adăpostea *National Maritime Intelligence Cente*r.

Când sedanul a ajuns în fața unei clădiri cu patru nivele, Christine a strecurat dosarul în servieta din piele și a coborât din mașină, alăturându-se Colonelului DuBois. În holul de la intrare erau așteptați de Carmen Aguirre, consilier superior în organizația care număra 3.000 de membri.

— Bună dimineața, Christine, spuse Carmen când își strângeau mâinile. Mă bucur să te revăd.

Apoi și-a fixat privirea pe *marine* aflat în spatele Christinei.

— Colonel Bill DuBois, l-a prezentat Christine, noul aghiotant principal militar al Președintelui.

Carmen i-a însoțit pe cei doi la sala de conferințe de la etajul doi ocupată de opt oameni – bărbați și femei. Carmen a făcut prezentările și le-a adus la cunoștință că informarea susținută astăzi de Christine va fi prezidată de Dave Harrelson și Eric Mason, cu ajutorul celor prezenți pentru cazul în care sunt necesare detalii suplimentare.

Pe când Christine lua loc în capul mesei cu DuBois alături, Carmen explica:

— Dave Harrelson este expertul nostru principal în domeniul torpilelor rusești. Eric Mason supraveghează tehnologia rusească aplicată pe submarinele lor.

Harrelson a luat cuvântul primul, dezvăluindu-le informații clasificate Christinei și lui DuBois.

— Săptămâna trecută, unul dintre submarinele noastre din Marea Barents a fost destul de norocos ca să asiste la un exercițiu rusesc cu torpilă. După ce informațiile au fost analizate, a devenit evident că nu era un exercițiu normal de antrenament. Noi credem că rușii testează o torpilă nouă.

— De ce credeți asta? a întrebat Christine.

— Din două motive. Primul este că submarinul țintă nu a făcut manevre de evitare, ceea ce înseamnă că singurul său rol a fost acela de țintă. Al doilea este acela că marinarii torpilori ruși au setat-o pentru impact, în loc să activeze obișnuitele dispozitive de siguranță. Torpilele de exercițiu americane și rusești au în mod obișnuit dispozitive de siguranță care duc torpila la o adâncime diferită de cea a țintei pentru a preveni avariere torpilei sau a submarinului.

— Ocazional, setăm și noi lansări cu impact pentru a verifica faza finală de apropiere de țintă și detonarea, dar numai când testăm tipuri noi de torpile sau când facem upgradeuri semnificative celor din inventarul curent. Torpilele setate pentru impact au încărcătură de exercițiu și instrumente cu care putem verifica cum dau mecanismele semnalul de detonare, și transmit informațiile înapoi la submarinul care le-a lansat prin cablul de ghidare.

Harrelson a continuat să explice că torpilele grele moderne au un fir subțire pentru ghidaj atașat de ele în timp ce se îndreaptă spre țintă, prin care echipajul poate transmite actualizări de date.

— Ceea ce mă aduce la partea interesantă. Credem că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. Mai știm că a lovit direct submarinul țintă și s-a dus la fund, ceea ce înseamnă…

Harrelson a făcut o pauză de efect, iar Christine a încercat să ghicească.

— Putem să o recuperăm noi.

— Exact. Ne coordonăm cu cei de la COMSUBFOR pentru a aranja o *săltare*. USS *Jimmy Carter* are echipamentul necesar, dar tocmai a intrat în docul uscat pentru lucrări de mentenanță ce vor dura trei luni. O alternativă viabilă este USS *Michigan*. Adâncimea apei în locul unde a avut loc exercițiul rusesc cu torpilă este destul de mică pentru un SEAL *Delivery Vehicle*, iar cei din SEAL au destule dispozitive de flotabilitate pe care să le folosească la ridicarea torpilei de pe fund. Singura problemă este găsirea torpilei. Din fericire, exercițiile rusești cu torpile, ca și cele americane, au mici dispozitive *ping* care se activează după ce torpila și-a terminat traiectoria. Acestea ajută la localizarea torpilei dacă se scufundă pe fundul mării, sau începe să plutească la suprafață așteptând să fie recuperată. USS *Pittsburgh* s-a întors în zona de interes și verifică dacă dispozitivul *ping* este operațional.

— Michigan va primi ordinele astăzi. Sperăm că rușii nu sunt interesați să-și recupereze torpila lovită sau nu sunt grăbiți să o facă. Odată ce o vom avea, o vom trimite să fie analizată la un centru de cercetări pentru războiul submarin.

Aveți vreo întrebare domnișoară O'Connor?

Christine și-a ridicat privirea de pe carnetul în care tocmai nota un comentariu.

— Cred că am înțeles totul.

Se uită întrebător la Colonelul DuBois care a confirmat cu o mișcare din cap.

Harrelson s-a întors spre Mason.

— Eric va discuta despre o problemă care ne nedumerește.

Eric Mason înmânână copii ale informării sale Christinei și Colonelului DuBois.

— Submarinul țintă din cadrul exercițiului rusesc cu torpilă ne-a luat prin surprindere pe toți cei de aici. Este *Alexander*, al treilea submarin din Clasa *Yasen*.

— De ce ați fost surprinși? a întrebat Christine.

— Pentru că *Alexander* nu a fost terminat încă… cel puțin așa am crezut noi. Ultimele noastre informații indicau că mai are nevoie de cel puțin un an pentru a se termina construcția. Apoi l-am văzut ieșit în larg cu nava soră *Kazan*, în ziua exercițiului cu torpilă. Înseamnă că rușii au accelerat lucrările încă de acum doi ani, cel puțin, și au implementat niște măsuri de securitate ferme pentru că nici una dintre sursele noastre din zona șantierului naval Sevmash, unde era construit *Alexander*, nu ne-a dat nici un indiciu. De asemenea, *Alexander* a fost lansat în secret – scos din locul docul acoperit unde era construit și lansat noaptea – așa că nu am putut detecta lansarea via satelit.

Asta ridică niște întrebări – de ce a fost devansat programul de construcție și de ce a fost lansarea secretă.

Mason a întors o pagină a prezentării sale, dezvăluit o fotografie luată de satelit a submarinului amarat la chei.

— Ceea ce e și mai interesat este *Alexander* însuși. Mai întâi, noi nu știm cărei Clase de submarine aparține, pentru că este cu 60 picioare mai lung decât precedentele submarine din Clasa *Yasen*. Totuși, la o examinare mai amănunțită ne-am dat seama că este din Clasa *Yasen*, doar că are un segment de carenă înserat între reactor și compartimentele anterioare.

— Ca la *Jimmy Carter*? a întrebat Christine, referindu-se la Clasa de submarine *Seawolf* și la compartimentul secret adăugat.

— E o comparație bună. Dar nu e de conceput ca *Alexander* să fie contrapartida lui *Jimmy Carter*. Această onoare îi aparține lui *Podmoskovye*, un *Delta* IV modificat. Compartimentul suplimentar al lui *Alexander* nu este suficient de lung pentru a adăposti echipamentul pe care l-au dezvoltat rușii pentru a se confrunta cu versiunea lui *Jimmy Carter*. Deci, de ce a fost extinsă carena? Am solicitat să fie alocați mai mulți sateliți de recunoaștere și insistăm și pe frontul informatorilor umani. CIA are niște contacte sus puse în ierarhia Marinei Ruse, și-i presează să vadă ce pot afla.

Carmen o informă pe Christine:

— Aici se încheie ședința noastră de informare. Mai este ceva cu care vă putem ajuta azi?

Christine a petrecut câteva minute revăzând ce a mai rămas din navele de suprafață ale Marinei Ruse, care au fost devastate de forța de atac americană în urmă cu două săptămâni, precum și statusul celor cinci portavioane și a escortelor acestora care au participat la atac. Toate cinci portavioanele au fost puternic avariate, doar două mai fiind curent operaționale, iar celelalte trei în drum către șantierele navale pentru reparații.

După update, Christine l-a întrebat pe Colonelul DuBois:

— Aveți vreo întrebare?

— Nici una.

Christina le-a mulțumit lui Harrelson și Mason și celorlalți aflați în jurul mesei, apoi s-a întors către Carmen.

— Informați-mă dacă descoperiți ceva semnificativ despre noua torpilă rusească sau despre modificarea din Clasa *Yasen*.

CAPITOLUL 3

USS *Michigan*

USS *Michigan* a fost direcționat către estul Oceanului Pacific.

Aflat în *Conn* din Compartimentul de Control, *Lieutenant* Clif Bradley și-a ridicat mâinile în întuneric, rotind inelul periscopului de deasupra sa.

— Sus periscopul doi.

În timp ce acesta aluneca ușor în sus din suportul său, Bradley ținea mâinile depărtate, aproape de șolduri, de fiecare parte a periscopului până ce mânerele au ajuns la nivelul palmelor sale.

Când periscopul și-a terminat ascensiunea, a extins și și-a lipit fața de ocular, verificând setările periscopului. Cu o răsucire a pumnului stâng, a orientat optica aparatului către cer. Dar acolo era doar întuneric.

Bradley a vorbit în microfonul de deasupra sa.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune la adâncime periscopică.

Sonar, Radio și Nav Center au confirmat, apoi Bradley a ordonat:

— Imersiune, adâncime 8-0 picioare. n

Diving Officer i-a instruit pe cei doi marinari din fața sa:

— Planurile pupa, 10 sus. Timona, planurile *fairwater*[6] la verticală.

La 500 picioare în spatele său, planurile de la pupa s-au rotit, apăsând-o în jos, până ce nava a fost înclinată cu prova în sus 10^0, iar planurile *fairwater* de pe turnul submarinului s-au rotit complet la verticală.

— Trecem la 1-5-0 picioare, a raportat *Dive* pe măsură ce *Michigan* se ridica spre suprafață.

Prin periscop, Bradley scana apele întunecate, căutând vreo dovadă că deasupra sunt nave de suprafață – lumini de navigație care se reflectă pe suprafața apei. Pe când *Michigan* se ridica, în

---

[6] fairwater planes – planuri cu unghi reglabil care controlează manevra de scufundare/ridicare fără a provoca înclinarea submarinului. Sunt montate pe *turn*/*chioșc*.

afara rapoartelor de adâncime, liniștea era deplină. Și nici nu va exista vreun dialog înainte ca periscopul să iasă la suprafață și Bailey să anunțe *Nici un contact în apropiere* sau *Imersiune de urgență*. Submarinele erau vulnerabile în timpul manevrei lente de ridicare la adâncime periscopică, incapabile să se miște rapid dacă prin apropiere s-ar afla vreo navă de suprafață pe care Sonarul nu a detectat-o sau poziția nu a fost corect calculată de cei de la *Control Combat*.

Cu un deplasament în imersiune de 18.000 t, *Michigan* era mai puțin manevrabil decât o navă rapidă de atac. Fostul submarin purtător de rachete balistice avea o lungime aproape cât două terenuri de fotbal, era înalt cât o clădire cu șapte nivele, și larg cât trei benzi de autostradă. Convertit în submarin purtător de rachete ghidate, *Michigan* era acum dotat cu 154 rachete de croazieră *Tomahawk* încărcate în 22 din cele 24 tuburi de lansare a rachetelor, ultimele două fiind convertite în trape de acces către două *Dry Deck Shelters* (DDS) atașate la puntea rachetelor submarinului. Într-unul dintre adăposturi se afla un *Swimmer Delivery Vehicle* – un minisubmarin capabil să-i transporte pe cei din Navy SEAL în cadrul operațiunilor clandestine – iar în celălalt erau două *Rigid Hull Inflatable Boats* pentru transportul rapid la țărm. În această noapte, la bordul lui *Michigan* în spațiul amenajat în timpul conversiei în Compartimentul Rachete, dormeau două plutoane de Navy SEAL, gata de acțiune dacă era nevoie de ei.

Serviciile lor nu erau necesare acum și nici pe restul deplasării. Se îndreptau spre casă la Bangor, Washington, pe coasta de nord-vest, după o călătorie agitată prin Canalul Suez în Mediterană și Marea Neagră.

Călătoria din această noapte, la adâncime periscopică era o destindere binevenită după misiunile pline de tensiune din ultima lună, după ce Rusia a invadat Ucraina și Lituania, iar *Michigan* s-a confruntat cu fregatele rusești și a lansat rachete *Tomahawk* împotriva inamicului Americii.

Pe când *Michigan* se ridica spre adâncimea periscopică, Bradley nu-l putea vedea pe comandantul submarinului, dar îi simțea prezența. Aflat în partea dinspre tribord a *Conn*, monitorizând ascensiunea submarinului său se afla *Captain* Murray Wilson, care avea cea mai mare vechime în Submarine

Force dintre toți *captain*ii. *Michigan* era a doua sa *comandă*, prima fiind submarinul rapid de atac USS *Buffalo*.

Bradley continua să rotească periscopul, uitându-se în apa neagră. În depărtare a observat un mic disc luminos care sălta pe valuri – era reflexia albăstrie a lunii pe suprafața oceanului. Treptat a coborât obiectivul sistemului optic spre orizontală, către orizont. În clipa când *Dive* a anunțat atingerea adâncimii de 8-0 picioare, periscopul a străpuns suprafața apei, iar Bradley a început cercetarea circulară, căutând contacte prin apropiere: nave de război silențioase sau nave comerciale cu pescaj mare care să se îndrepte spre *Michigan* ce aluneca lent la adâncime periscopică.

După ce a terminat cercetarea, Bradley a prezentat raportul sperat de toți cei din Compartimentul Control

— Nici un contact în apropiere!

Dialogurile din Control au reînceput, iar raportul Radio a acoperit murmurul vocilor.

— *Conn*, Radio. Download în progres.

Nav Center a urmat cu raportul așteptat:

— Am stabilit locația prin satelit.

Bradley a confirmat către Radio și Nav Center, apoi, după obișnuitele două minute de așteptare, Radio a confirmat că *Michigan* a downloadat ultimul set de mesaje navale.

— *Conn*, Radio. Download complet.

Îndepliniseră cele două obiective pentru care au urcat la adâncime periscopică, așa că Bradley a ordonat ca *Michigan* să se întoarcă la siguranța adâncului oceanului.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune. Timona, înainte două-treimi. *Dive*, imersiune la 200 de picioare.

Michigan s-a înclinat spre înainte, părăsind adâncimea periscopică.

— Periscopul retras, a anunțat Bradley, apoi a pus mâinile pe inelul de deasupra și l-a rotit coborând dispozitivul optic înapoi în locașul său.

Luminile din Control au pâlpâit, schimbându-și culoarea, permițând adaptarea ochilor înainte ca lumina să devină albă. Când *Michigan* s-a orizontalizat la 200 picioare adâncime, un operator radio a intrat în Control, cu un mesaj în mână, pe care l-a înmânat comandantului. Wilson l-a citit pe diagonală, apoi a reluat în detaliu.

Când a terminat, i-a ordonat lui Bradley:

— Anunță-i pe *Nav* și *Commander* McNeil să vină în *Battle Management Center*.

Bradley a confirmat, apoi a trimis *Messenger of the Watch*[7]. Wilson a intrat în *Battle Management Center* aflat în spatele Compartimentului Control. Fostul *Navigation Center* a fost transformat în timpul conversiei lui *Michigan* din submarin cu rachete balistice în purtător de rachete ghidate. Acum era ticsit cu 25 console multifuncționale, fiecare cu câte două displayuri color, unul deasupra altuia, plus alte câteva ecrane-plasme de 60 de inch montate pe pereții metalici.

Ofițerul Navigator al navei, *Lieutenant* Charlie Eaton, a sosit primul, urmat de *Commander* John McNeil, comandantul detașamentului SEAL aflat la bordul lui *Michigan*.

— Schimbare de planuri, a anunțat Wilson, înmânându-i mesajul lui McNeil. Cei de acasă vor trebui să ne mai aștepte. Suntem trimiși să adunăm niște *gunoaie*.

Când McNeil a terminat de citit mesajul, Wilson a întrebat:

— Ai tot ce-ți trebuie pentru a recupera torpila?

— N-ar trebui să fie o problemă, răspunse McNeil. Avem dispozitive de flotabilitate pentru armele grele. Totuși, cum vom găsi torpila?

— Dacă *ping*erul care s-a activat după terminarea exercițiului mai funcționează încă, atunci când ajungem acolo, ar trebui să fie ușor. Detectăm sunetul cu ajutorul Sonarului. Dacă nu… nu o vom găsi.

Wilson s-a întors către Navigatorul său.

— Am primit și ordinul de schimbare a cursului. Ne trimit în Marea Barents pe calea cea mai directă.

Pe chipul Navigatorului a apărut o expresie perplexă. Michigan se afla în Oceanul Pacific, iar cea mai directă cale către Marea Barents era peste *vârful lumii*, pe sub banchiza polară.

— Ne redirecționează pe sub gheață?

---

[7] Messenger of the Watch - fiecare membru al echipajului este desemnat să supravegheze o secțiune. Numărul de secțiuni este variabil în funcție de numărul personalului și destinația navei. Când este transmis ordinul că o anumită secțiune trebuie să-și verifice statusul, fiecare membru din acea secțiune se prezintă la locul desemnat.

— Da, a replicat Wilson. Peste o oră virăm pe noul nostru curs. Spre nord.

CAPITOLUL 4

Strâmtoarea Bering

Captain Wilson s-a aplecat peste masa de navigație din Control, pe când USS *Michigan* se apropia de periculoasa margine a banchizei polare. La marginea franjurată a banchizei, acțiunea valurilor și a hulei oceanului rupeau fragmente de gheață de diverse mărimi ce acopereau cu aisberguri o zonă lată de vreo sută de mile. Totuși, nu gheața plutitoare îl preocupa pe Wilson. Erau aisbergurile întâmplătoare aflate prin zona marginală. Majoritatea erau de mici dimensiuni, dar cele mari puteau ajunge sub apă la câteva sute de picioare adâncime. Uneori chiar atingeau fundul apelor puțin adânci din Strâmtoarea Bering.

Wilson i s-a adresat *Lieutenant*ului Jeff Porteous.

— *Officer of the Deck* (ofițer de cart), setează Rutina Arctică.

Deci, Wilson a ordonat alocarea mai multor console sonar pentru cercetarea obstacolelor de sub apă, iar *Deck* și *Conn* s-au reunit, cu Wilson și *Executive Officer* alternând ca și *Conning Officer*. Au sosit *Watchstanders* adiționali și Wilson l-a eliberat pe Porteous din *Conn*, anunțând schimbarea *watchstander*ilor din *Conn*.

— *Captain* are *Conn*. *Lieutenant* Porteous păstrează *Deck*.

Quartermaster a confirmat și a continuat pregătirile pentru intrarea în Zona Marginală a Banchizei. A energizat Sonarul din partea superioară și *fathometer*ul. Sonarul superior va trimite *ping*uri din unul dintre cele patru hidrofoane montate pe partea superioară a carenei lui *Michigan*: două pe turn, și câte unul la prova și altul la pupa. Sonarul superior trebuia să detecteze și să avertizeze dacă plafonul de gheață cobora spre ei. Pentru a evita aisbergurile ocazionale, Michigan va naviga în adâncuri, mai aproape de fundul apei decât de obicei, folosind f*athometer*ul pentru a se asigura că nu eșuează pe fund.

Unul dintre *watchstander*i a energizat *High Frequency Array* a lui *Michigan*, Sonarul anterior, montat în fața turnului, care supraveghea partea inferioară a banchizei. Acesta trimitea impulsuri în fața submarinului și afișa pe displayuri imaginea obstacolelor. Diferitele culori reprezentau intensitatea ecoului sonar, roșu însemnând o formațiune mare, densă și care ajungea până la mare adâncime.

Din păcate, sonarele de detectare a gheții nu erau foarte bune pentru determinarea adâncimii unui obiect, „amănuntul" cel mai important la urma urmei. Cheia era culoarea gheții. Pe când *Michigan* se apropia de obiect, crestele de gheață se retrăgeau în sus și ieșeau din raza de detecție. Pe măsură ce scădea grosimea, culoarea se schimba de la strălucitorul roșu la culorile reci, întunecate, până deveneau negre. Sonarul de detecție a gheții folosea un algoritm geometric simplu pentru a determina dacă obstacolul constituia un pericol. Dacă culoarea gheții nu se schimba de la roșu în alta pe o anumită distanță — *Minimum Allowable Fade Range* — Wilson va trebui să vireze sau să se scufunde la o adâncime mai mare. Displayul era negru; în față nu existau formațiuni de gheață.

Călătoria lor pe sub gheață urma să fie periculoasă, pentru că trebuia să treacă prin apele mici de la Chukchi Shelf, în Pacific, și Barents Shelf, din Atlantic. Protuberanțele de gheață ale banchizei ajungeau încă la adâncimi mari în această perioadă a anului, lăsând puțin loc de manevră pentru o trecere sigură. În timp ce Wilson îl pregătea pe *Michigan* să intre sub banchiză, știa că nu va mai aduna prea multe ore de somn până vor ajunge în bazinele cu apă adâncă din Oceanul Arctic.

Quartermaster a privit în sus la harta electronică, și a anunțat:

— Intrăm în Zona Marginală.

— — —

Patru zile mai târziu, când submarinul se afla la 500 picioare sub banchiza polară, *Captain* Wilson a intrat în Compartimentul Control de pe USS *Michigan*, oprindu-se să examineze harta electronică pentru a evalua tranzitul submarinului. *Michigan* traversa o porțiune de apă adâncă din Oceanul Arctic, motoarele principale propulsând cele 18.000 t ale submarinului înainte cu *ahead flank speed*. Se apropiau de creasta Lomonosov aflată în mijlocul oceanului, care urca rapid la 3.000 picioare, înainte de a coborî abrupt până la o adâncime medie de 14.000 picioare. În bazinele cu apă adâncă, *Michigan* putea naviga cu viteză maximă fără teamă că va lovi fundul sau crestele de gheață ce coborau din banchiză deasupra lui.

Lângă Wilson se afla *Petty Officer Second Class* Pat Leenstra, la datorie ca și *Quartermaster*. Leenstra analizase dacă cele două navigatoare inerțiale ale navei dădeau erori. *Michigan* odată trecut de latitudine 84^0 N, cele două navigatoare inerțiale au fost setate în *Polar Mode* pentru a compensa reducerea efectului rotației pământului. Călătoria peste „vârful" lumii era întotdeauna tensionată atunci când se baza pe navigatoarele inerțiale. De exemplu, când te aflai la Polul Nord, indiferent în ce parte virai, te îndreptai spre sud.

— Cum ne descurcăm, Leenstra?

— Bine, *sir*. Ambele navigatoare inerțiale arată cursuri foarte apropiate.

Acestea erau veşti bune, pentru că nu vor putea contacta rețeaua de sateliți GPS decât după ce vor ieși de sub banchiza de gheață solidă, sau vor ajunge sub o crevasă sau o *polynya*. Banchiza nu era o întindere netedă de gheață, ci o îngrămădire imensă de sloiuri de gheață adunate la un loc de vânt, curenți și valuri. Marginile sloiurilor nu se uneau întotdeauna, creând crevase (*leads*) – găuri de apă liberă prin care submarinele se puteau ridica la suprafață. Mai erau și așa numitele *polynya* – zone de apă libere de gheață de mărimea unui lac, uneori destul de largi pentru a permite chiar și la două sau mai multe submarine să iasă la suprafață împreună. Dar *polynya* erau rare, submarinele folosind de cele mai multe ori crevasele sau străpungând pur și simplu o secțiune de gheață subțire.

Tranzitul pe sub banchiză a fost lipsit de evenimente până acum, și nu peste mult timp Michigan va intra în Marea Barents.

— — —

După alte câteva zile, Michigan se pregătea să iasă de sub banchiză în Marea Barents.

— Ne apropiem de pragul (*shelf*) Barents, a anunțat *Quartermaster*.

— Timona, înainte două-treimi, a ordonat Wilson, din nou în calitate de *Conning Officer*.

Wilson a încetinit de la *ahead flank speed* pe măsură ce se apropiau de pragul Barents, unde fundul se ridica abrupt de la adâncimea de 14.000 picioare la mai puțin de 700. Încă o oră și

au ieșit de sub banchiza polară și a intrat iar în Zona Marginală de gheață, apoi și-a continuat călătoria spre torpila rusească.

CAPITOLUL 6

Gadzhiyevo, Rusia

Soarele matinal marca crestele stâncoase ale pantelor estice de-a lungul curbei țărmului din Golful Yagelnaya. *Căpitanul de rangul doi* Anatoly Mikhailov străbătea cheiul, îndreptându-se spre submarinul său. Noaptea polară lungă de șase luni s-a sfârșit de câteva luni și ninsorile au încetat, dar pantofii săi încă mai făceau să scârțâie rămășițele albe ale asprei ierni din Peninsula Kola. Amarate de-a lungul cheiului central din Baza Navală Gadzhiyevo erau K-561 *Kazan* și K-562 *Alexander*. Submarinele din Clasa *Yasen* încorporau ultima tehnologie, fiind niște nave formidabile. Mikhailov spera să apară cât mai curând o oportunitate care să testeze capabilitățile submarinului său împotriva oponenților americani.

Soarele lumina bordurile submarinului lung de 140 m. Uniformele albe ale oamenilor săi aliniați pe puntea exterioară contrastau cu carena neagră a navei. Totul părea să fie gata pentru ieșirea lui *Kazan* în această dimineață în larg. De partea cealaltă a cheiului, și echipajul lui *Alexander* pregătea ieșirea în larg. Deconectaseră alimentarea cu energie electrică și alte servicii de la țărm, iar pasarela de acces la bord a fost ridicată de macaraua din apropiere și rotită spre cheu.

Mikhailov a traversat pasarela submarinului său, înainte ca macaraua să se rotească spre *Kazan*. După ieșirea din Fiordul Murmansk și intrarea în Marea Barents, ambele submarine se vor întoarce în aceeași zonă operațională unde au testat torpila de săptămâna trecută. Au fost făcute ajustări tehnice și se aștepta la un test încununat de succes, rolul lui Kazan fiind recunoscut în mod corespunzător.

Mikhailov s-a oprit lângă secundul său, aflat în fața echipajului adunat în formație. După un raport privind pregătirile din această dimineață și mulțumit că submarinul său este gata, Mikhailov a ordonat:

— Tot echipajul la posturi. Ieșim în larg.

CAPITOLUL 7

USS *Michigan*

— Două mile nautice până la marcaj, a raportat *Quartermaster*.

Acum, pentru că *Michigan* era ieșit de sub banchiza polară și lăsase în urmă și Zona Marginală a gheții, Wilson a reluat serviciul normal la posturi, pe timp de imersiune. *Lieutenant* Bradley, ofițerul de cart, a ordonat ca *Michigan* să încetinească.

— Timona, înainte, o treime.

Michigan a încetinit la 5 noduri, iar Bradley s-a alăturat *Captain*ului Wilson la postul de navigație, urmărind punctul alb ce reprezenta nava lor aflată în marș spre sud, către X-ul roșu, ce marca poziția torpilei. Dar locație ei era doar aproximativă, reconstituită după întâlnirea lui USS *Pittsburgh* cu cele două submarine rusești. Cursul, viteza și distanța fiecărui submarin au fost estimate doar, ca și locația unde torpila a făcut impactul cu carena lui *Alexander*. Pentru a găsi torpila pe fundul Mării Barents, aveau nevoie de o locație mai precisă.

Wilson aștepta neliniștit în timp ce Sonarul căuta *pinger*ul declanșat la sfârșitul *atacului* torpilei, un semnal ultrasonic asemănător unui *ciripit*. Energia bateriei acestui *ping*er era limitată, deci frecvența era înaltă, iar raza de detecție scurtă. Din fericire, echipajul lui *Michigan* știa unde să caute.

— *Conn*, Sonar. *Pinger*ul detectat, direcția 1-7-7.

Bradley a confirmat, după care a ordonat:

— Timona, vino babord pe curs 1-7-7.

Timona a executat și *Michigan* și-a ajustat cursul cu 3^0 la babord. Știau acum în ce direcție se află torpila, dar nu și cât de departe. *Michigan*, precum alte submarine din Clasa *Ohio*, nu avea un sistem sonar activ, dar nici cele mai sofisticate sisteme de la bordul noilor suburi rapide, de atac, nu puteau discerne o torpilă aflată pe fundul mării. Trebuiau să se apropie, pentru ca apoi să se bazeze pe ceea ce aveau SEAL: MK1, MOD 0 *eyeballs* (argou cu iz tehnic = *proprii ochii*).

Michigan s-a fixat pe cursul 1-7-7 cu viteza de 5 noduri, iar Sonarul raporta direcția către torpilă la fiecare 10 secunde, până ce a dispărut subit.

— *Conn, Sonar*. Am trecut peste torpila rusească.

Antena sferică a lui *Michigan*, montată la prova, nu mai putea auzi *ping*erul torpilei. Semnalul era blocat acum de lunga carenă de oțel a lui *Michigan*.

— Timona, stop motoarele, a ordonat Bradley. Revers curs. *Dive*, pregătește staționarea la punct fix la 1-5-0 picioare.

Quartermaster a marcat locul unde au pierdut *ping*erul, iar Timona acționa semnalizarea pentru motoare. Imediat ce condițiile inițiale au fost restabilite, *Diving Officer* a ordonat lui *Chief of the Watch* să fie gata pentru staționare.

Michigan a continuat să încetinească, până aproape de zero noduri, când Bradley a ordonat.

— Timona, totul STOP.

Și Michigan a rămas nemișcat la 1-5-0 picioare adâncime.

Wilson a părăsit *Control Room*, și a intrat în *Battle Management Center*, unde era prezent *Commander* McNeil împreună cu câțiva Navy SEAL; câțiva marinari se aflau la console. Alți doi SEAL erau rezerve – un ofițer și un subofițer – echipați în costume negre de scafandri. Ofițerul, *Lieutenant*, Jake Harrison, era unul dintre cei doi ofițeri aflați la comanda plutonului. Spre deosebire de majoritatea *lieutenant*ilor, care aveau douăzeci și ceva de ani, Harrison avea patruzeci plus. Fostul subofițer SEAL ajunsese la gradul de *chief* înainte de a fi fost promovat ofițer.

Wilson i s-a adresat lui McNeil.

— Am localizat torpila rusească. E cam la o sută de picioare sub noi. Suntem gata să vă trimitem acolo, când veți fi și voi.

McNeil a confirmat și a dat ordinul, iar scafandrii Navy și cei doi SEAL au început pregătirile pentru lansare.

— — —

Lieutenant Harrison și *Petty Officer First Class* Sam Carver au intrat în *Missile Room*, oprindu-se la Tubul 1, primul de la tribord. Carver a deschis trapa circulară și cei doi au intrat în tubul cu diametrul de 7 picioare. Harrison a urcat două nivele pe scara de oțel cu Carver pe urmele sale, până la *Dry Deck Shelter*, scăldat în lumină roșie difuză.

Compartimentul acesta era un conglomerat de trei încăperi separate: o cameră hiperbarică sferică la capătul dinspre înainte pentru tratamentul scafandrilor răniți, una, tot sferică, pentru

transfer, la mijloc, în care au intrat Harrison și Carver, și un hangar lung, cilindric, ce conținea *SEAL Delivery Vehicle* (SDV), un mini-sub negru asemănător unei torpile dolofane – 22 picioare lungime și 6 picioare diametru. Hangarul era divizat în două secțiuni de un scut de plexiglas care împărțea spațiul în două pe verticală, cu SDV-ul într-o parte și controalele pentru operarea hangarului de cealaltă parte.

Harrison a pășit în hangar, care era manevrat de cinci scafandri Navy: unul în partea din față a scutului din plexiglas și care opera comenzile de control, și ceilalți patru în echipament de scufundare, de cealaltă parte. Carver a închis trapa în urma sa, apoi cei doi SEAL s-au strecurat sub scutul de plexiglas, oprindu-se la capătul anterior al SDV-ului ce fusese încărcat cu vârful mai întâi în *Dry Deck Shelter*. SDV avea două zone cu „scaune" una în față și alte în spate. În loc să ia doi SEAL în spate, au fost împachetate dispozitive de flotabilitate necesare pentru torpila rusească, plus două dispozitive de iluminat.

Carver a plasat unul dintre reflectoare în „scaunul" din față al SDV-ului, apoi l-a ajutat pe Harrison să-și pună aparatul de respirat cu circuit închis necesar datorită adâncimii la care urmau să opereze. Harrison i-a întors favorul. După ce și-au luat și înotătoarele, cei doi s-au urcat în fața SDV-ului. Harrison a manevrat comenzile și Marea Barents a apărut pe displayul de navigație. Apoi și-a pus masca, la fel ca și Carver, și a făcut semnalul 'OK' scafandrului aflat de cealaltă parte a scutului de Plexiglas. Apa întunecată a năvălit în hangar, țâșnind din valvele de dedesubt. Hangarul a fost inundat cu repeziciune, mai puțin un *buzunar* de aer de pe partea cealaltă a scutului de Plexiglas, unde scafandrul Navy opera *Dry Deck Shelter*. S-a auzit un huruit ușor când s-a deschis trapa circulară de la capăt, și cei doi scafandri aflați de fiecare parte a SDVului au înaintat cu o bătaie a înotătoarelor către deschiderea hangarului.

Scafandrii au extins șinele din compartimentul rachete al submarinului, și SDV-ul a fost extras din hangar. Harrison manipulă comenzile și elicea vehiculului a început să se învârtă, iar micul submersibil s-a ridicat de pe șine. Încet în sus, apoi spre înainte, trecând pe deasupra *Dry Deck Shelter*, apoi prin babordul turnului lui *Michigan*, peste prova submarinului către apa întunecată din față.

Acum că era ieșit în apă liberă, SDV-ul lui Harrison a depistat *ping*ul ultrasonor al torpilei rusești. Se afla în spatele lor; Michigan a depășit-o înainte de a se opri, așa că Harrison a virat SDV-ul cu 180^0, coborând în același timp către fundul mării.

CAPITOLUL 8

Marea Barents
K-561 *Kazan*

În Postul Central de Comandă al lui *Kazan*, *Captain Second Rank* Anatoly Mikhailov a verificat pe harta electronică poziția submarinului său, aflat acum nu foarte departe de locul unde torpila lansată în cadrul exercițiului, s-a dus la fund. Tocmai intraseră în zona exercițiului în care cele două submarine trebuiau să navigheze la adâncimi diferite, lui *Kazan* fiindu-i atribuită poziția inferioară.

După ce s-a alăturat flotei de submarine ruseşti, Mikhailov a fost surprins de cât de sever erau controlate mișcările din mediul submarin. La suprafață, submarinele puteau determina ce rută să ia între punctele A și B. Dar, în imersie, tranzitul submarin se făcea pe anumite trasee, și nu era permis ca două submarine să opereze în aceeași zonă, cu excepția perioadelor de antrenamente atent supravegheate. În aceste cazuri, unul dintre submarine trebuia să navigheze la adâncime mică, iar celălalt în adânc.

Motivul acestei măsuri era complexitatea urmăririi contactelor aflate în imersie. La suprafață, radarul și ochiul uman detectau cu ușurință informația necesară pentru a determina direcția contactului, dar nu la fel era și în mediul submarin. Spre deosebire de radar, sonarul pasiv putea determina doar direcția contactului, nu și distanța la care se afla. Având doar direcția contactului, determinarea cursului și a distanței acestuia necesita timp; timp în care un contact se putea apropia periculos de aproape.

Nu era ceva neobișnuit pentru submarine, mai ales pe durata Războiului Rece, să intre în coliziune când unul îl urmărea pe celălalt în jocul *high-tech* de-a pisica și șoarecele, pentru că a presupus greșit noul curs și viteză a submarinului din față, înainte ca echipajul să ajungă la soluția corectă. Chiar și după Războiul Rece, tot mai aveau loc coliziuni. Ceva mai la sud, în largul Insulei Kildin, un submarin american – USS *Baton Rouge* – a intrat în coliziune cu K-276 *Kostroma*.

În acest moment, pe Mikhailov nu-l îngrijorau submarinele americane. Principala sa preocupare era *Alexander*, iar el se

asigura că *Kazan* se menține la adâncimea specificată, în timp ce echipajul său calculează o soluție de lansare a torpilei. Se aflau la *Combat Stations*, urmărindu-l pe *Alexander* care se ascundea undeva în tribordul lui *Kazan*. Conversațiile din Comandă erau duse cu voce scăzută și reduse la minimul necesar, pentru că se pregăteau de atac.

Marea Barents

Harrison a dus SDV-ul și mai în adânc, înclinându-l spre fundul apei. Lumina slabă de la suprafață a dispărut, lăsându-i pe Harrison și Carver învăluiți de întuneric în spatele luminii de imersie pe care Carver o folosea ca să cerceteze apa din fața lor. Harrison verifică indicatorul de adâncime; aproape că au ajuns. După o clipă, a apărut fundul Mării Barents. Direcția către *pinger*ul torpilei era încă drept înainte, așa că Harrison a orizontalizat SDV-ul și a încetinit pentru ca Carter să cerceteze de o parte și alta cu reflectorul. La una dintre treceri, lumina a scos la iveală o torpilă cu botul zdrobit așezată pe fundul acoperit cu pietriș.

Harrison a trecut elicea pe revers, apoi a oprit motorul după ce SDV-ul a rămas nemișcat. După câteva atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat mai mult, așezându-se pe fund. Carver a ieșit din vehicul, ca și Harrison care a luat celălalt reflector. Amândoi SEAL au examinat torpila. Era întreagă, singura avarie fiind doar botul *șifonat*.

Acum urma partea dificilă. O torpilă grea americană, cântărea 1.350 kg, deci și una rusească era cam de aceeași categorie. Carter a săpat cu mâna în pietrișul de pe fund. Era afânat și ușor de escavat. A luat trei dispozitive flotabile, cu flotoare la fiecare capăt și unite printr-un cablu, și a decroșat la fiecare cablul de la câte unul dintre aceste flotoare. Cei doi SEAL au săpat trei mici șanțuri pe sub torpilă, prin care au strecurat cablurile, apoi le-au reconectat la flotoare de cealaltă parte.

Carver a activat flotoarele din fața și spatele torpilei, umplându-le cu CO_2. Apoi l-a activat și pe cel din mijloc, care era ajustabil, umplând ambele flotoare la doar 50%.

Torpila a rămas pe fund. Carver a mărit flotabilitatea până ce torpila a început să se ridice încet. A ținut-o jos, în timp ce Harrison a atașat o coardă de nailon de coada armei rusești, iar

celălalt capăt l-a legat de spatele SDV-ului. Carver i-a dat drumul din strânsoare și torpila s-a ridicat încet până ce ascensiunea i-a fost oprită de coardă.

Satisfăcuți că arma avea suficientă flotabilitate și era atașată ferm la mini-sub, Harrison și Carver s-au întors la SDV. După o clipă, l-au ridicat de pe fund și l-au înclinat ușor spre suprafață, remorcând torpila cu spatele prin apă în timp ce se îndreptau spre USS *Michigan*.

Kazan

Căpitanul de rangul trei Erik Fedorov, secundul lui *Kazan*, se afla lângă două console de control al *focului*, și privea peste umerii operatorilor. A atins umărul unuia dintre ei:

— Setează ca *Primar*.

Acesta a executat, iar Fedorov a anunțat:

— Tovarășe Căpitan, am o soluție de tragere.

Mikhailov examina parametrii țintei. *Alexander* se afla la 8 km în tribordul lui *Kazan*, și se îndrepta spre vest cu viteza de 10 noduri. Era gata să ordone „Pregătirea pentru lansare", când a fost întrerupt de difuzoarele din Comandă.

— Commanda, *Hydroacustica*. Solicit prezența Căpitanului în *Hydroacustică*.

Mikhailov a intrat în Centrul *Hydroacustic* aflat alături.

— Ce se-ntâmplă?

Hydroacoustic Party Leader a replicat:

— Avem o problemă, tovarășe căpitan. La puțin timp după ce am intrat astăzi în zona de operațiuni, am depistat semnalul *pinger*ului de pe torpila pe care am lansat-o săptămâna trecută asupra lui *Alexander*.

Arătă spre un semnal sonar de pe display – un *blip* mic, verde, spre nord-est, care apărea la fiecare zece secunde.

Mikhailov nu reușea să priceapă care-i problema.

— Și…? a întrebat.

— Acum câteva minute a început să se miște.

Mikhailov s-a dat mai aproape și a studiat *blip*ul. Avea o ușoară derivă de direcție. *Hydroacoustic Party Leader* a continuat:

— Se pare că avem iar o defecțiune.

Sistemele tactice ale lui Kazan fuseseră modernizate semnificativ în comparație cu submarinul anterior din Clasa

Yasen, *Severodvinsk*, și au avut parte de numeroase *bugs* & *ghost* până ce programatorii au corectat software-ul cu probleme. Era de presupus că toate ciudățeniile au fost eliminate, dar se părea că nu. Extinderea defecțiunii îl îngrijora pe Mikhailov. Înainte de a lansa una dintre noile torpile încărcate la bord în această dimineață, trebuia să se asigure că soluția sa de tragere era precisă. Dacă torpila s-ar fi dus aiurea, într-o direcție greșită, faptul n-ar fi dat prea bine pentru el și echipajul său.

— Crezi că un restart ar rezolva problema?

— Un restart la *cald* n-ar ajuta prea mult. Dacă doriți să fie eficient, trebuie să fie făcut la *rece*.

Mikhailov a analizat recomandarea. Un restart complet la ce ar fi necesitat 20 de minute, ștergând *curat* toate băncile de memorie, după care se reîncărcau toate datele și algoritmii. Înainte de a da ordinul, Mikhailov s-a gândit și la posibilitatea ca sistemul hydroacustic să funcționeze corect. În acest caz, însemna că torpila era remorcată de cineva.

— Evaluează toți parametrii hidroacustici pentru indicații adiționale de malfuncție. Între timp, faci o cercetare detaliată a sectorului nord-estic.

USS *Michigan*

— *Conn*, *Sonar*. Depistat un contact nou cu dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 5-1, direcții ambigue 1-5-0 și 2-1-0. Analizăm.

Wilson, așezat în scaunul căpitanului din *Conn*, a ascultat atent raportul Sonarului. Până în prezent, totul s-a desfășurat conform planului. *Michigan* s-a strecurat pe neauzite în Marea Barents, iar Sonarul a raportat că semnalul emis de *pinger*ul torpilei rusești devenea tot mai puternic, indicând faptul că SEAL au găsit-o și o aduc la remorcă spre *Michigan*.

Soanarul a continuat raportul:

— *Sonar*, *Conn*. *Sierra* 5-1 este identificat ca fiind un submarin rusesc cu propulsie nucleară. Facem analiza Clasei. Și mai avem un nou contact depistat de dispozitivul remorcă, desemnat *Sierra* 5-2, direcții aparente 1-4-2 și 2-1-8.

Lieutenant Bradley a confirmat primirea raportului, iar Wilson s-a ridicat și i-a ordonat Ofițerului de Cart:

— Alarmă la posturile de luptă lans-torpile, în liniște.

În mod normal ar fi alarmat la posturi doar *Fire Control Tracking Party*, dar nu se putea ști cât de *fierbinte* va deveni situația stârnită de proiectul recuperării torpilei, și nici măsurile pe care le vor lua rușii pentru a preveni ajungerea unei arme de-a lor în mâinile americanilor. Ofițerul de Cart i-a trimis pe *Messenger of the Watch* și LAN Tehnician să facă ture prin Compartimentele *Operations* și *Missile*, iar *Chief of the Watch* a anunțat *Engine Room* printr-un telefon sonic.

Cu un – posibil două – submarin/e în zonă, Wilson ar fi manevrat agresiv (în mod normal), încercând să pună suficientă distanță între *Michigan* și submarinele rusești în timp ce ar fi determinat cursul, viteza și distanța contactelor. Dar, Wilson era cu mâinile legate acum. *Michigan* staționa la punct fix și nu putea manevra până ce SEAL SDV nu era reamarat la bord în *Dry Deck Shelter*.

Intră în *Battle Management Center* aflat în spatele *Control Room*, oprindu-se lângă *Commander* McNeil. Ochii lui Wilson au cercetat un display care reda imaginea luată de o cameră montată pe turnul lui *Michigan*, orientată spre pupa peste cele două *Dry Deck Shelter*. Apa era slab luminată dinspre suprafață, și nu se vedea nici un indiciu despre SDV ce se apropia.

— Cât mai durează? a întrebat Wilson.

— Nu se poate spune cu precizie, a replicat McNeil. Dar nu ar trebui să fie mai mult de unul, două minute.

Puțin mai apoi, SDV s-a materializat din apa tulbure din spatele lui USS *Michigan*, cu torpila rusească la remorcă.

SDV s-a apropiat de adăpostul din tribord, plutind peste puntea rachetelor înainte de a se opri deasupra șinelor extinse din adăpost. Torpila rusească a rămas atașată de SDV precum un balon.

Încet, SDV s-a scufundat până ce s-a fixat pe șine. Doi scafandri l-au asigurat pentru reintroducerea în adăpostul tribord, în timp ce alți doi scafandri și doi SEAL au tras torpila jos și au ghidat-o către DDS babord, care avea mai mult loc liber pentru că înăuntru erau doar două *Rigid Hulled Inflatable Boats*. SDV și torpila au fost introduse în adăposturi, iar trapele cu diametrul de 9 picioare s-au închis încet, fiecare ermetizându-se cu un *clank*.

KAZAN

— Postul de Comandă, *Hydroacustica*. Zgomote mecanice, direcția 0-3-5, aceeași cu *pinger*ul torpilei – și după o clipă a continuat – am pierdut semnalul *pinger*ului.

Chipul lui Mikhailov s-a înăsprit. Torpila a fost luată la bordul unei nave, *pinger*ul fiind ecranat de carena acesteia. Nu existau nave de suprafață în zonă. În timpul ultimei acțiuni la adâncime periscopică, nici vizual, nici *Hydroacustica* nu a fost depistat nici un contact de suprafață. Și nici după aceea. Asta însemna că nava era un submarin.

— Cârmaci, cârma banda babord, curs constant 0-3-5, *full spead ahead*.

Atacul lui *Kazan* asupra lui *Alexander* va trebui să mai aștepte.

USS *Michigan*

— *Battle Stations Torpedo* asigurate, a raportat *Chief of the Watch* când Wilson s-a întors în *Control Room*, cu excepția lui *Conning Officer*.

Wilson a rectificat problema.

— Aici Căpitanul. Am preluat *Conn*. *Lieutenant* Bradley preia *Deck*.

O privire asupra celei mai apropiate console de control combat i-a arătat lui Wilson ce trebuia să știe. Ambele submarine rusești se aflau spre sud. Din nefericire, nu se știa dacă spre sud-est sau spre sud-vest, pentru că Michigan era staționar, și nu putea manevra pentru rezolva ambiguitatea de direcție dată de dispozitivul-remorcă. Și ca să facă situația și mai gravă, *Michigan* se afla cu prova spre sud, către submarinele rusești.

— Timona, *ahead standard*. Cârma banda babord, curs constant nord.

Fără a ști care direcție era corectă, hotărârea de a vira într-o anumită parte era o treabă de 50% reușită. Dar acum *Michigan* se mișca, Sonarul putând să rezolve problema.

Pe măsură ce subul își mărea viteza, virând lent spre nord, Sonarul a raportat:

— *Conn*, *Sonar*. Am depistat *Sierra* cu *dispozitivul* sferic, direcția 3-1-5.

Ambiguitatea de direcție a fost rezolvată. *Sierra* 5-1 se afla spre sud-vest.

— *Sierra* 5-1 desemnat ca *Master* 1. Urmăriți *Master* 1.

Master 1 se afla la sud-vest, iar Wilson virase în partea cealaltă. A gândit corect. Pe când *Michigan* înainta pe noul său curs către nord, i-a revenit în minte o veche zicere care circula printre submarinișți:

E mai bine să fii norocos decât bun.

Lupta între submarine nu era o știință exactă. Datorită incertitudinilor privind distanța, cursul și viteza țintei, rezultate din urmărirea acesteia numai cu Sonarul pasiv, lupta era ghidată după numeroase estimări și presupuneri. Indiferent de cât de pregătit era echipajul submarinului sau cât de superioară era nava și armamentul, un simplu viraj în direcție greșită putea însemna dezastrul.

Când Michigan s-a stabilizat pe viteza *standard ahead*, Wilson s-a concentrat pe cea mai apropiată consolă de control combat, întrebându-se dacă ambele submarine rusești l-au detectat pe *Michigan* înainte de a-și termina virajul spre nord. Anunțul lui XO a răspuns întrebării.

— Posibilă zigzagare a țintei, *Master* 1 – creștere de frecvență.

Submarinul rusesc a virat către *Michigan* și a mărit în același timp viteza. *Michigan* nu era atât de rapid precum submarinele nucleare de atac rusești, iar cu două *Dry Deck Shelters* atașate la puntea rachetelor, era cu câteva noduri mai încet decât viteza sa oficială. Wilson nu putea depăși submarinul rus. Trebuia să se strecoare. Dar ca să facă asta trebuia să știe care era viteza rusului.

— Confirm că ținta zigzaghează, a raportat XO. *Master* 1 a virat către nord-est și mărește viteza.

Wilson a răspuns:

— Timona, *full ahead*. Cârma babord 10^0. Curs constant 3-3-0.

Timona a executat manevra și *Michigan* s-a *legănat* către nord-vest, menținându-l pe *Master* 1 în afara siajului său, astfel încât apropierea lui să fie monitorizată cu ambele dispozitive, cel sferic de la prova și cel remorcat.

Dar, la scurt timp după ce a intrat pe noul curs ordonat, *Master* 1 n-a mai fost detectat de dispozitivul sferic.

— *Conn, Sonar*. L-am pierdut pe *Master* 1 de pe dispozitivul sferic.

Aceasta era o veste bună. Însemna că *Michigan* a mărit distanța față de *Master* 1. Wilson a studiat displayul de pe consola de control combat, iar XO în spatele său evalua soluții de tragere. Toate trei consolele afișau parametri similari. *Master* 1 se afla pe curs 0-3-5 cu viteza de 25 de noduri, distanța 8.000 de yarzi și se mărea. Se părea că *Master* 1 depistase un zgomot mecanic de pe *Michigan*, probabil la închiderea marii trape de la *Dry Deck Shelter*. Faptul că submarinul rus a rămas stabil pe curs însemna că nu l-a depistat pe *Michigan* cu senzorii.

Pentru că *Michigan* se îndepărta tot mai mult, era puțin probabil ca submarinul rusesc să-l mai detecteze; doar dacă rapidul submarin de atac vira în direcția norocoasă și reducea distanța. Wilson a decis să rămână la *full speed ahead*, pentru că *ahead flank* ar fi creat în apă zgomote excesive produse de sistemul de propulsie (cavitație) și ar fi trădat prezența lui *Michigan*. Wilson a considerat că șase ore la *full speed ahead* trebuiau să fie suficiente, după care își putea modifica cursul către cel mai apropiat port-bază NATO ca să descarce torpila conform ordinelor, de unde putea fi transportată cu avionul în SUA pentru a fi examinată.

KAZAN

Kazan a înaintat timp de o oră cu *full speed ahead*. Problema cu sunetele mecanice ocazionale era că habar nu aveai cât de departe a fost sursa. Ar fi putut fi la 2.000 m sau la 20.000 m. În plus, sunetele ocazionale durau de regulă doar câteva secunde și trebuia să micșorezi distanța rapid, sperând să păstrezi contact continuu pe dispozitivul sferic sau pe cel remorcat înainte ca ținta să se îndepărteze și să dispară. Din nefericire, *Kazan* se apropia de marginea zonei sale operaționale și nu putea să navigheze mai departe; nici n-ar fi reușit mare lucru dacă o făcea. Se părea că submarinul neinvitat, american mai mult ca sigur, se fofilase în depărtare cu una dintre torpilele rusești la bord.

Mihail a acceptat înfrângerea. Și-a instruit Ofițerul de la Comunicații să redacteze un mesaj către Comandamentul Flotei

de Nord cu detaliile detecției de azi, apoi a virat submarinul cu 180^0.

— Timonier, cârma tribord, 20^0, curs stabil 2-0-0.

Era timpul să se întoarcă la exercițiul de torpilare. *Alexander* aștepta.

CAPITOLUL 9

NEWPORT, RHODE ISLAND

Fondat în 1639 pe Insula Aquidneck, Newport este cunoscut pentru „Casa Albă de vară” utilizată de Președinții Dwight D. Eisenhower și John F. Kennedy. Până la începutul secolului XX, resortul de pe malul mării a devenit terenul de joacă pe timpul verii al celor mai înstărite familii americane, inclusiv Vanderbilt, Astor și Morgan, care locuiau în scurtul sezon social al verii în conace imense, fabuloase.

Newport mai este și una dintre cele două *Naval Undersea Warfare Centers*. NUWC Division Newport este principalul centru de cercetare, dezvoltare și testare pentru sistemele de armament asociate cu lupta submarină. Cu o existență neîntreruptă ce datează încă de la înființarea *Naval Torpedo Station* pe Insula Goat în 1869, la Newport a ajuns cea mai nouă torpilă grea rusească.

Tony DelGreco a intrat în hangarul securizat 1319, trecând prin numeroase puncte de verificare a securității. Era doar ora 7 a.m., însă hangarul era plin cu tehnicieni care făceau fotografii și demontau torpila rusească. Sistemul de antene din partea frontală a armei era complet distrus, fiind zdrobit când torpila a pintenat submarinul rusesc. Totuși, elementele senzori, care generau *ping*ul sonarului și recepționau ecoul de întoarcere al acestuia, au putut fi salvate și analizate pentru a determina dacă s-a făcut vreun progres fie în ceea ce privește puterea semnalului, fie în fidelitatea acestuia. Restul torpilei, ca și secțiunea de ghidaj și control a antenei frontale, care fusese inundată de apa sărată, se afla într-o stare excelentă.

Tehnicienii erau ocupați să inspecteze motorul și părțile încărcăturii de luptă, în timp ce inginerii electricieni recondiționau circuitele cu microprocesoare, îndepărtând depunerile de sare cu apă deionizată, după care fiecare circuit urma să fie uscat corespunzător înainte de a fi repus sub tensiune. Din fericire, sistemul de alimentare cu energie al torpilei se deconectase suficient de rapid după impact, așa încât circuitele electrice nu au fost avariate la inundarea compartimentului de ghidare și control.

DelGreco s-a oprit lângă inginerul-șef mecanic, care supraveghea demontarea motorului.

— Care-i treaba?

John Hinves a ridicat din umeri.

— Nu pare diferită de torpila *Type* 53 pe care am examinat-o. Nu sunt nici un fel de modificări detectabile la sistemul de propulsie sau alimentare cu combustibil. Trebuie să aibă aceeași viteză maximă ca *Type* 53.

Aceasta nu era o surpriză. Torpilele rusești și americane utilizau motoare realizate și verificate în ultimii ani ai secolului XX. Torpilele aveau nevoie de combustibili care nu necesitau oxigen, și generau destulă energie pentru motoarele de înaltă performanță – echivalentul unui motor de curse de Formula 1 montat într-o carcasă de 53 cm diametru.

DelGreco s-a îndreptat către specialiștii electricieni, care puneau plăcuțele cu circuite integrate în uscătoare, după ce le curățau. În ultimele decade, torpilele au fost modernizate mai ales în ceea ce privește secțiunile de ghidaj și control, și introducerea unor microprocesoare mai rapide și algoritmi avansați, ceea ce a dus la o îmbunătățire substanțială a performanțelor.

Del Greco l-a întrebat pe Dave Reynolds, urmărindu-i efortul depus asupra unei plăcuțe cu circuite integrate:

— Ai descoperit ceva?

— Încă nu. Designul pare același, dar asta nu ne arată ce algoritmi sunt încărcați în procesoare. Până mâine vom reasambla și pune sub tensiune sistemul de ghidare și control al secțiunii, apoi îl vom cupla la WAF și vom rula niște simulări de atac, spuse Reynolds, referindu-se la *Weapons Analysis Facility* folosit pentru testarea noilor algoritmi pentru torpilele americane în variate scenarii de atacuri simulate.

În cele din urmă, DelGreco a fost oprit de Gino Cerbarano, care supraveghea încărcătura de luptă a torpilei. Prezența acesteia era ceva rar la bordul unei torpile de exercițiu, pentru că de obicei era înlocuită cu una inertă care avea setări de siguranță și înregistratoare de date. Această torpilă setată să lovească în plin ținta conținea o încărcătură de luptă (*warhead*), care, contrar numelui, se afla în cea de a treia secțiune și nu în capul torpilei. Nu conținea explozivi, dar avea toată electronica necesară. Echipa lui Cerbarano tocmai înlătura dispozitivul de armare și detonare, care urma să fie examinat împreună cu senzorii, în căutarea unor îmbunătățiri ale designului. Răspunsul lui Cerbarano a fost similar.

— Sunt aceleași componente. Nici o schimbare la senzori. Vom ști mai multe după ce demontăm dispozitivul de armare și detonare, dar e puțin probabil să aibă îmbunătățiri notabile. Sunt niște dispozitive destul de simple. Detonează când sunt setate să o facă, și previn detonarea accidentală.

DelGreco i-a urmărit pe oamenii care lucrau conștiincioși în hala securizată, apoi și-a întors ochii la plăcuțele cu procesoare. Fără îndoială, îmbunătățirile erau noii algoritmi din software, care permiteau torpilei să *vadă* mai departe sau să discearnă mai bine ținta pe fondul reflexiilor de la suprafață și din adânc. Pe când aștepta rezultatele testelor de la WAF, Del Greco se întreba ce aflaseră agențiile de Informații referitor la cea mai nouă torpilă a Rusiei.

CAPITOLUL 10

MOSCOVA, RUSIA

Elena Krayev a intrat în holul Hotelului *Metropol*, aflat la mică distanță de Kremlin și Piața Roșie, îmbrăcată într-o rochie roșie care-i evidenția curbele, cu un șliț lung pe coapsa dreaptă, care-i accentua picioarele lungi. Toți și-au întors capetele – bărbații, dar și femeile – urmărind-o pe rusoaică prin holul înalt de trei etaje. Interiorul opulent al acestuia, cu coloane ionice din marmură ce susțineau un acoperiș de sticlă colorată, era o reminiscență a marilor hoteluri de lux ai vremii – *Plaza* din New York, *Claridge* din Londra, *Ritz* din Paris.

Din hol, Elena a intrat în *Savva*, restaurantul de cinci stele al hotelului care oferea o vedere de la balcon asupra *Bol'shoy Teatr.* A înaintat prin aglomerație, fără a mai pierde timpul întrebând șeful de sală înainte de a intra într-un separeu privat din spate. În mica încăpere, care putea primi douăzeci de invitați, era o singură masă acoperită cu față de masă albă, apretată, pregătită pentru doi. De o parte a mesei ședea *Admiral Flota*[8] (în retragere) Georgiy Ivanov, fost comandant-șef al Marinei Militare a Federației Ruseşti[9], care purta un costum gri-închis și cravată.

După dezastrul de la *Ice Station Nautilus*, președintele rus l-a eliberat pe Ivanov de la comandă. Acesta s-a simțit ofensat de concedierea brutală, iar CIA americană a identificat o oportunitate. Aceasta nu era prima întâlnire a Elenei cu Ivanov. Mai cinaseră și-și petrecuseră noaptea împreună în câteva ocazii. Din păcate, relația Elenei cu Ivanov nu a fost atât de productivă pe cât sperase CIA. În aparență el era la curent cu ce se întâmpla și a rămas cu buzele pecetluite, dar Elena a reușit să-i stoarcă unele informații utile în timpul întâlnirilor anterioare.

---

[8] Адмирал флота – amiral al flotei (cod NATO OF-9); fără echivalent în Marina Militară Română (asta ar mai fi lipsit la „flota" noastră de bărcuțe - https://www.navy.ro/despre/nave.php)

[9] Военно-морской флот Российской Федерации - Voyenno-morskoy flot Rossiyskoy Federatsii – Flota maritimă de război a Federației Ruse.

Ivanov s-a ridicat de pe scaun când a intrat Elena, ajutând-o să se așeze. Un chelner, aflat aproape, s-a apropiat cu meniul și Ivanov s-a oferit să comande pentru amândoi, iar Elena a fost de acord. Acesta a ales o sticlă cu vinul ei favorit și a comandat rață, cu sos de cireșe sălbatice și mere umplute, coapte, pentru amândoi.

Cina a fost superbă, iar conversația a rămas ușoară și plăcută – ea era translatoare de rusă contractată de câteva dinte companiile americane aflate în Top 500. Desigur, Elena n-a dezvăluit că activitatea de translatoare nu era singura sa slujbă; era angajată și de CIA.

Au trecut la desert, iar după ce Ivanov a achitat cina, a condus-o pe Elena către ieșire, unde aștepta un sedan negru cu motorul și climatizarea pornite. După ce i-a deschis portiere, i s-a alăturat pe bancheta din spate, iar mașina s-a pus în mișcare pe alee, după care a virat dreapta pe *Teatral'nyy Proyezd*, îndreptându-se către reședința lui Ivanov aflată nu departe de Kremlin. Pe timpul scurtului drum nu a vorbit nici unul, deși Elena și-a pus mâna pe coapsa lui Ivanov, iar acesta și-a pus-o peste a ei.

Mașina s-a oprit în fața marii case a lui Ivanov, și după ce Elena l-a urmat înăuntru, a făcut prima mișcare. L-a împins la perete pe Ivanov și și-a lipit trupul de el, oferindu-i un sărut pasional, pe care el l-a acceptat nerăbdător. Ea avea aproape 1,80 m – la fel ca și Ivanov – și și-a folosit trupul ca să-l țină pironit la perete cu mâinile în jurul gâtului, în timp ce el îi mângâia tot trupul.

Dup un moment lung, Elena s-a dat înapoi și l-a înhățat de cravată, ghidându-l către sufragerie, unde l-a împins într-un scaun. Și-a tras poalele rochiei în sus și i s-a așezat în poală, față în față, cu picioarele în jurul mijlocului lui, cu brațele pe umeri și s-a aplecat peste el pentru un alt sărut.

Când ea s-a dat înapoi, Ivanov a spus zâmbind:

— Deci, d-ră Krayev, ce te aduce aici în această seară? Ce vrei să afli?

Și și-a pus mâinile pe coapsele ei goale.

Ivanov nu-și spusese niciodată cu voce tare suspiciunile despre ea, dar nu era nici o îndoială că o suspecta de ceva timp. Ea decise să fie directă:

— Americanii au aflat că Rusia a pus la punct o torpilă nouă. *Kazan* a testat-o lansând asupra lui *Alexander*.

Ivanov a început să râdă din toată inima, intensitatea surprinzând-o pe Elena. Ceva era nepotrivit; ea nu spusese nimic amuzant.

Având încă zâmbetul pe chip, el a continuat:

— De aceea Rusia va câștiga un război împotriva Americanilor. Chiar și cu agențiile de Informații sofisticate și miliardele de dolari pe care îi pompează în spionaj, singura modernizare cu adevărat importantă în războiul submarin… le-a scăpat. Noi nu testăm o torpilă nouă. Noi îl testăm pe *Alexander!*

Elena a rămas mască. Americanii înțeleseseră pe dos. *Alexander* testa un nou sistem defensiv antitorpilă.

— Am pus la punct această tehnologie în ultimii zece ani, iar americanii habar nu au. Chiar dacă descoperă *acum* ce am realizat, vor fi cu o decadă în urma noastră. Între timp, Marina Rusă va stăpâni oceanele lumii.

Elena s-a aplecat din nou spre el, oprindu-se la doi centimetri de fața lui.

— Ce fel de tehnologie?

Zâmbetul s-a șters de pe chipul lui Ivanov.

— Deja am spus prea multe. Trebuie să te mulțumești cu ce ți-am spus până acum.

Și-a înclinat ușor capul pe un umăr, continuând să o privească în ochi ca și cum aștepta un răspuns. În timp ce Elena se gândea dacă a obținut suficiente informații, Ivanov a adăugat:

— Își ofer informații doar cu porția. Mă păstrez util pentru ca tu să rămâi interesată și să revii pentru mai multe.

Își puse mâinile pe mijlocul ei, așteptându-i răspunsul. În cele din urmă, Elena a hotărât:

— Asta e tot… în această seară.

Ivanov a zâmbit din nou, trăgând încet fermoarul de la spatele rochiei.

CAPITOLUL 11

WASHINGTON, D.C.

Președintele a intrat în Sala Roosevelt, luându-și locul în capul mesei rectangulare, pentru ședința de informare din acea dimineață. De obicei aceasta se întâmpla în Biroul Oval, dar întâlnirea de azi a fost mutată aici datorită numărului extins de participanți. În plus față de echipa obișnuită de la *Office of the Director of National Intelligence*, mai erau și reprezentații ONI[10] și CIA, a căror prezență a fost aranjată de Christine O'Connor, consilierul pe probleme de securitate națională a Președintelui. Christine și Șeful de Cabinet Kevin Hardison, împreună cu principalul aghiotant militar al Președintelui, Colonel DuBoise, s-au alăturat acestuia la masă.

Logan Chance de la DNI a prezentat informarea de rutină pregătită zilnic pentru Președinte, iar când temele obișnuite au fost epuizate, POTUS[11] i s-a adresat Christinei.

— Ce ai aflat?

— Dle Președinte, acum două săptămâni, ONI a primit informația care i-a dus la convingerea că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. ONI a mai aflat că cel mai nou submarin nuclear rusesc a fost lansat înainte de data planificată și în total secret.

Mai mult, noul submarin a fost modificat, adăugându-i-se o secțiune în plus la carenă. ONI s-a coordonat cu Navy și alte agenții pentru a culege și alte informații, ceea ce a inclus și recuperarea uneia dintre noile torpile de pe fundul Mării Barents. S-a dovedit că Rusia nu testa un nou tip de torpilă. Își testau cel mai nou submarin, *Alexander*, care a fost ținta pentru torpila lansată.

— CIA are informatori infiltrați pe lângă câțiva ofițeri militari de grad înalt aflați fie în serviciu activ, fie în retragere. Unul dintre ei a confirmat că noua tehnologie a fost încorporată în *Alexander*, în care rușii își pun mari speranțe. Fostul amiral rus al flotei consideră că noua tehnologie va înclina drastic balanța puterii navale în favoarea Rusiei.

---

[10] ONI - Office of Naval Intelligence - Serviciul de Informații al Marinei Militare a SUA.

[11] POTUS – acronim: **P***resident* **O***f* **T***he* **U***nited* **S***tates*.

— Ce cunoaștem despre această tehnologie? a întrebat Președintele.

— Din păcate, nu prea multe. Carmen Aguirre de la ONI și Vivian Best de la CIA vă vor informa ce știm și care ar fi calea de urmat propusă.

Christine s-a întors către Carmen.

— Bună dimineața, dle Președinte. Așa cum a explicat Christine, am crezut că rușii testau un nou tip de torpilă, iar noi am fost capabili să recuperăm una care a rămas pe fundul Mării Barents. Tocmai am terminat analiza ei, și nu sunt nici un fel de modernizări notabile nici în hardware, nici în software. Rămâne, deci, *Alexander*, așa cum a spus amiralul de flotă rus.

Carmen a deschis un dosar și a scos copii ale unei fotografii pe care le-a înmânat tuturor celor din jurul mesei. Era fotografia în infraroșu, luată din satelit, a unui submarin amarat la dană.

— Este o fotografie a lui *Alexander* după ultima lui ieșire în larg. Am reușit să repoziționăm sateliții de recunoaștere asupra satelitului, iar fotografia în infraroșu este absolut revelatoare. *Alexander* pare a fi un reprezentat tipic pentru Clasa *Yasen*, cu excepția faptului că i s-a adăugat un compartiment de 20 m.

A arătat o secțiune a submarinului marcată cu roșu.

— Observați cât de strălucitoare este această secțiune comparativ cu restul submarinului, mai puțin compartimentul adiacent reactorului. Aceasta este căldură. Compartimentul adițional din *Alexander* este un al doilea reactor nuclear.

— Este ceva neobișnuit? a întrebat Președintele.

— Foarte neobișnuit, a confirmat Carmen. Primele submarine rusești au avut două reactoare, dar cele moderne, ca și toate submarinele americane cu propulsie nucleară, au doar un reactor. Tehnologia a evoluat într-atât încât un singur reactor poate asigura toată energia electrică și propulsia, iar reactoarele contemporane au un *miez* de combustibil care durează cât întreaga *viață* a submarinului, circa 30 ani. Datorită faptului că în ziua de azi este suficient un singur reactor, și că primele două submarine din Clasa *Yasen* au fost construite cu un singur reactor, întrebarea este: de ce are nevoie *Alexander* de atâta energie suplimentară?

— Un submarin mult mai rapid? a presupus Președintele.

— Greu de crezut. Puterea necesară pentru a creşte viteza sub apă este o funcţie exponenţială, şi la vitezele presupuse a fi atinse, se ajunge rapid la un nivel la care dublarea puterii aduce un spor de viteză foarte mic. În plus, pentru a dubla puterea transmisă la elice, ruşii ar trebui să reproiecteze motorul principal, sistemul de transmisie şi axul pentru a suporta cuplul crescut. Dimensiunile acestor componente reproiectate nu s-ar potrivi cu compartimentul motor existent la Clasa *Yasen*.

Carmen se întoarse către Vivian Best.

— Pentru a arunca ceva lumină asupra a ce au făcut ruşii, CIA a dezvăluit unele informaţii interesate.

Vivian a preluat ideea de unde o lăsase Carmen.

— Dle Preşedinte, aşa cum a menţionat Carmen, până în prezent, cunoaştem foarte puţin, cu excepţia faptului că ruşii au început cercetările asupra acestei tehnologii acum 10 ani. Pornind de la această informaţie singulară, am identificat o echipă de experţi care a fost creată acum zece ani la şantierul naval *Sevmash*[12] din Marea Albă, unde a fost construit *Alexander*. Iar acum, când *Alexander* a fost lansat şi trimis la Baza Maritimă Gadzhiyevo a Flotei de Nord ruseşti, echipa a fost relocată în apropiere. Considerăm că indiferent la ce-o fi lucrat această echipă, a fost încorporat în *Alexander*.

Vivian a înmânat fiecăruia din jurul mesei un portofoliu cu o singură pagină pentru fiecare dintre cei patru membri ai echipei.

- Alexei Novikoff – expert în torpile care a condus activitatea de proiectare pentru ultimele modele Type 53 şi Type 65.
- Josef Topolski – expert în aparatura sonar care a condus activitatea de proiectare şi realizare a dispozitivului sferic din prova submarinelor din Clasa *Yasen*.
- Dmitri Poleski – un specialist de top în metalurgie.

[12] Sevmash – abreviere: ***Sev****ernoye* ***Mash****inostroitelnoye Predpriyatie* (Intreprinderea de Maşini-Unelte din Nord - din Severodvinsk). Este cea mai mare întreprindere singulară din Rusia şi singura din ţară care produce submarine nucleare.

- Mikhail Krasinski – cel mai mare expert rus în manipularea câmpurilor magnetice.

— Având în vedere compunerea echipei, a adăugat Vivian, avem oarece idei referitoare la ce au realizat rușii. Dar, suntem totuși pe dinafară și avem nevoie de mai multe informații. Am pus la punct un plan pentru obținerea acestor informații, dar care este oarecum *sensibil*. Directorul a aprobat planul dar vrea și OK-ul dvs, în caz că ceva merge rău.

— Care este planul?

Vivian și-a încrucișat degetele pe tabla din fața ei, fără a mai oferi nici un document pentru referință. Nu va exista nici o înregistrare scrisă despre ce au discutat astăzi.

— Din cei patru membri ai echipei, unul dintre ei a închiriat o vilă pe un canal din fiordul Murmansk, nu departe de Gadzhiyevo. Am vrea să avem o discuție cu el.

— La ce v-ați gândit? a întrebat Președintele.

CAPITOLUL 12

USS *MICHIGAN*

Wilson a fost ultimul care a intrat în *Battle Management Center* de pe *Michigan*. Ceilalți erau deja prezenți: XO al lui Michigan și cei patru comandanți de departamente, plus *Commander* McNeil și doi SEAL aflați la console. *Lieutenant* Jake Harrison se afla în fața unui monitor cu plasma cu diagonala de 1,5 m. Era pe jumătate rus și vorbea limba fluent. El va conduce misiunea. Wilson s-a așezat la o consolă liberă din spatele lui McNeil, iar ofițerul SEAL a făcut un gest de salut către Wilson. Apoi a deschis ședința de informare, începând cu un sumar al informațiilor aflate în ordinul operațional al lui *Michigan*.

— După cum știți, Michigan a primit misiunea să extragă un expert rus în torpile care locuiește într-o casă aflată pe un canal din fiordul Murmansk. *Nav* vă va informa asupra rutei submarinului până la ajungerea în raza de acțiune a SDV-ului nostru, apoi eu voi adăuga detaliile principale ale misiunii.

Primul care a vorbit a fost ofițerul Navigator al submarinului, *Lieutenant* Charlie Eaton, care controla monitorul de pe perete cu o telecomandă. A apărut o hartă nautică a Mării Barents, centrată pe Golful Kola din sud. Informarea lui Eaton a fost scurtă și monotonă. *Michigan* se îndrepta spre nord, pregătindu-se să se strecoare sub calota polară în drumul către casă, la Bangor, Washington, când submarinul dotat cu rachete ghidate a fost reorientat. Acum se îndreptau către punctul de lansare al SDV-ului, care se afla în gura Golfului Kola.

Eaton s-a așezat, iar informarea a fost continuată de Harrison.

— Misiunea din această noapte este o extracție clasică.

Harrison a butonat telecomanda și pe display a apărut fotografia unui bărbat rus.

— Obiectivul nostru este Alexei Novikoff, unul dintre cei patru membri ai echipei care a pus la punct noua tehnologie pentru submarinele rusești, iar CIA vrea să discute cu el. Îi vom face o vizită lui Novikoff ca să-l convingem să vină pe *Michigan*, cu noi. Cât timp ne vom afla pe cursul de întoarcere acasă, CIA va transfera unul dintre interogatorii lor la bordul lui Michigan pentru *conversație*.

Pe ecran a apărut o hartă a fiordului Murmansk, și cu marcajul reședinței lui Novikoff, imediat la nord de Baza Navală Gadzhiyevo. Împrejurimile acestei zone rezidențiale erau întretăiate de canale, pe care erau amarate la docuri bărci și yahturi, care asigurau un acces ușor către fiordul Murmansk și Golful Kola.

— Vom lua SDV-ul, iar la întoarcere vom avea nevoie de un loc pentru Novikoff, ceea ce înseamnă că vom acționa cu o echipă de asalt redusă numeric. Împreună cu mine, sunt desemnați pentru misiune *Senior Chief* Stone și *Petty Officer* Carver.

Harrison se uită la cei doi SEAL așezați în spatele *Commander*ului McNeil.

Apoi a apăsat iar butoanele telecomenzii, și imaginea de pe monitor s-a focusat până ce casa lui Novicoff a ocupat tot ecranul. Era similară ce cele vecine, cu o mică barcă cu motor amarată la cheiul din fundul curții.

— Nu sunt indicații că i-ar fi fost alocate gărzi, așa că e de presupus că ne vom confrunta doar cu sistemul de securitate al casei, dacă există. Vom vedea atunci când vom ajunge acolo. Înainte de lansare vom primi un update la informații, referitor la faptul dacă Vovikoff s-a întors acasă în această seară și dacă e singur. Din motive care nu trebuie explicate, misiunea se va finaliza doar dacă îl putem extrage pe Novikoff fără ca cineva să bage de seamă, cel puțin până dimineață.

— Dacă aveți întrebări…

După câteva întrebări și o discuție scurtă, informarea referitoare la misiune s-a terminat. Întorcându-se spre *Captain* Wilson, McNeil a întrebat:

— Când va ajunge *Michigan* la punctul stabilit?

Wilson s-a întors către *Nav* care a replicat:

— La 2100.

# # #

Cinci ore mai târziu, Harrison, *Senior Chief* Stone și Carver se aflau în SDV, în *Dry Deck Shelter* din tribord, echipați pentru misiune în costume negre de scafandru. În locul echipamentului standard de scufundare, ei purtau aparate pentru respirat cu circuit închis, care asigurau oxigen și rețineau bioxidul de carbon, care, nemaifiind eliminat în apă, nu mai producea bule, ceea ce îi ajuta pe SEAL să se deplaseze nedetectați sub apă. Erau înarmați cu pistoale mitralieră *Heckler* & *Koch* MP7 – arme de asalt compacte, lungi cam de 30 cm, cu pat rabatabil, dispozitiv optic de ochire, și supresor de zgomot montat la gura țevii. Ultimele informații primite arătau că în această seară Novikoff s-a întors acasă singur. Misiunea putea să se declanșeze.

Harrison a făcut cu mâna semnalul de OK către scafandrul aflat de partea cealaltă a scutului de plexiglas, care a inundat hangarul. Deschiderea trapei circulare a declanșat un sunet slab, profund, iar doi scafandri aflați de o parte și de alta a SDVului au tras ghidajele afară, pe puntea rachetelor, după care au scos și SDVul din hangar. Harrison a manevrat comenzile acestuia și transportorul s-a ridicat de pe șine, apoi a plutit deasupra *Dry Deck Shelter*, în lungul submarinului, peste prova acestuia, înainte de a dispărea în întuneric.

CAPITOLUL 13

USS *MICHIGAN*

— Nici un contact în apropiere!

În semiobscuritatea din *Control Room*, Murray Wilson ședea în scaunul Căpitanului din *Conn*, ascultând raportul prezentat de *Officer of the Deck*. A aruncat o privire către monitorul *Perivis*, un ecran mic care reproducea tot ceea ce vedea *Officer of the Deck* prin periscop. Nu era nici o lumină la orizont, care abia se distinge sub strălucirea slabă a lunii la pătrar.

Lieutenant Jeff Porteaus a efectuat ă cercetare completă de suprafață și aeriană, examinând fiecare sector la puterea maximă a sistemului optic al periscopului. Principala preocupare era eventuala prezență în apropiere a navelor de suprafață. Dar, imediat ce pericolul unei coliziuni a fost eliminat, principala problemă a devenit contra-detecția, atât din partea navelor de suprafață, cât și a avioanelor militare. În zonă zburau mai multe avioane – dotate cu versiuni ușoare de torpile – decât erau submarine în apă.

— *Sir*, am efectuat o cercetare amănunțită în toate quadrantele. Nu avem contacte de suprafață sau aeriene.

— Foarte bine. Pregătirea pentru ieșirea la suprafață, a ordonat Wilson.

# # #

După ce *Michigan* a ieșit la suprafață, iar *Lieutenant* Porteaus continua să execute cercetare circulară cu ochii lipiți de periscop, Wilson a ordonat:

— Mențineți posturile sub punte.

Practica normală era ca *Officer of the Deck* să preia *Bridge* (puntea de comandă) când submarinul se afla la suprafață, dar *Michigan* va rămâne aici doar un timp foarte scurt.

Un marinar a deschis trapa inferioară de pe *Bridge*, și l-a urmat pe Wilson în susul turnului/chioșcului, unde acesta a deschis trapa superioară de pe *Bridge*. Wilson a ieșit sus în cockpitul Comenzii, trăgând adânc în piept aerul proaspăt al

nopții. I s-a alăturat marinarul și *First Lieutenant*, care avea echipamentul necesar pentru transferul ce urma.

# # #

Wilson a auzit zgomotul slab făcut de elicopter înainte de a-l vedea. A durat ceva timp până ce nava cenușie s-a făcut văzută din întuneric, încetinind până a rămas în zbor staționar, la punct fix, la circa 5 m înălțime deasupra submarinului. După o clipă, echipajul elicopterului a coborât un om către *Puntea* lui *Michigan*. Acesta se rotea în vânt pe măsură ce coarda îl cobora. De o cordelină legată de picior era atașată o geantă, la vreun metru mai jos de el. *First Lieutenant* a conectat cablul la coca de oțel a lui *Michigan*, pentru a permite disiparea încărcăturii electrostatice înmagazinată în corpul elicopterului în timpul zborului, apoi marinarul a înșfăcat geanta ce cobora, ghidându-l pe om în cockpitul de pe *Bridge*.

— Bun venit la bordul lui *Michigan*, a strigat Wilson peste vuietul făcut de rotorul elicopterului, când omul a ajuns cu picioarele pe punte.

Acesta i-a întors salutul în timp ce marinarul îl ajuta să-și desfacă hamul și-i prelua bagajul. Wilson a semnalat elicopterului să-și retragă coarda. Aeronava s-a îndepărtat cu coarda fâlfâind în vânt luând cap-compas spre vest, către Norvegia.

Wilson a coborât în Control Room, urmat de pasagerul proaspăt ambarcat.

— Pregătiți *Bridge* pentru scufundare, a ordonat Wilson. Pregătirea pentru imersiune.

Lieutenant Porteous a confirmat și a dat ordinul:

— Imersiune, imersiune, a răsunat în întregul submarin, urmat de sunetul alarmei de scufundare, binecunoscutul *ooogah-ooogah*.

Un ofițer care aștepta în *Control* s-a urcat către *Bridge* pentru a sigila și securiza trapele.

— Vino în cabina mea, i-a spus Wilson noului venit. Se pare că avem câteva lucruri de discutat.

CAPITOLUL 14

GADZHIYEVO, RUSSIA

La două ore după ce au plecat de pe Michigan, cei trei Navy SEAL s-au apropiat de destinația lor. Harrison a examinat monitorul navigațional, vizibil în cockpitul SDVului într-o lumină slabă, verzuie, după ce a executat ultimul viraj în sistemul de canale. A oprit propulsia SDVului după ce a îndreptat mini-submarinul către partea din stânga a canalului.

Când s-au apropiat, din ceața subacvatică s-au ivit pilonii de lemn încrustați cu scoici. Harrison a manevrat SDVul pe lângă ei, lăsându-i să treacă încet pe lângă babordul vehiculului. Puse propulsia pe revers, iar când SDV s-a oprit, a deconectat motorul. După câteva atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat, până ce a rămas nemișcat pe fundul canalului. Harrison și ceilalți doi SEAL au înotat spre suprafață, strecurându-se într-un doc mic construit paralel cu canalul, apoi au cercetat împrejurimile.

Casa lui Novikoff se afla cam la 30 m de canal, separată de acesta de o peluză cu iarbă pe care erau și câțiva copaci. Proprietatea era mărginită de două garduri ce se întindeau de la casă la canal. Partea din spate a casei era luminată de un singur bec aflat deasupra unui set de uși franțuzești ce se deschidea către un patio pietruit ce avea în mijloc un loc unde se putea face un foc decorativ înconjurat de câteva scaune. Nu se vedea nici o cameră video de securitate, dar aceasta nu era o garanție că perimetrul casei nu era monitorizat.

Harrison și-a condus oamenii către gardul cel mai apropiat, pe lângă care s-au strecurat până ce au ajuns la casă, apoi s-au apropiat de ușile franțuzești. Dincolo de aceste era un tablou de securitate pe care era activată o lumină roșie. *Petty Officer* Carver a scos din vesta sa tactică un detector de radio frecvență și a determinat că sistemul era wireless. După ce a scanat frecvența pe care lucra acesta, a comutat detectorul pe modul-bruiaj. Nu numai că bruia semnalul dintre senzori și tabloul de securitate, dar acesta deconecta și facilitatea anti-bruiaj – un semnal trimis către stația de monitorizare dacă era detectat ar fi fost bruiat. Carver a activat dispozitivul de bruiaj, apoi a folosit un set de chei universale. La a treia încercare, ușa s-a descuiat.

SEAL și-au ridicat armele, iar Harrison a deschis ușa. Au intrat rapid în casa abia luminată de becul exterior. Nu era nimeni prezent în ceea ce părea a fi camera de zi. Harrison și-a condus echipa prin interior, verificând fiecare cameră. Camera de zi, sufrageria și bucătăria erau goale.

Ajunși pe un hol îngust cu trei uși, s-au oprit în fața celei dintâi. A apăsat încet pe mâner și a deschis-o. Era o baie goală. A deschis-o pe a doua, care a dat tot într-o cameră goală. Mai rămânea ușa de la capătul holului. Fiind ultima încăpere din casă, discreția nu mai era necesară. Harrison a apăsat mânerul încet, apoi a năvălit în dormitor, urmat de restul echipei.

Omul care dormea în pat, a tresărit, dar nu s-a trezit. Stone și Carver au acționat, trăgând de-o parte așternuturile și imobilizând brațele acestuia. L-au ridicat în fund cu fața spre Harrison, care ținea MP7 ațintită asupra lui. Omul a făcut ochii mari și a rămas cu gura deschisă. O privire scurtă asupra chipului său a confirmat că el este obiectivul.

Vorbind în limba rusă, Harrison l-a informat pe Novikoff că în această noapte va face o călătorie împreună cu ei. Dacă opunea rezistență, îl vor ucide. Când Novikoff a fost întrebat dacă a înțeles, a dat repede aprobator din cap.

Novikoff a fost instruit să se îmbrace cu pantalonii și tricoul, eventual și lenjerie de corp călduroasă, dacă avea la îndemână, ceea ce a și făcut. Călătoria subacvatică până la Michigan urma să se facă prin apa rece, iar ei nu aduseseră un costum de scafandru pentru Novikoff, pentru că nu știau ce mărime purta. Novikoff a executat ce i s-a spus, apoi Stone l-a luat din dormitor, urmat de ceilalți doi SEAL.

Când ai ieșit din casă au stins becul de afară. La canal, Carver s-a scufundat până la SDV, revenind cu un set de echipament de scafandru și l-a ajutat pe Novicoff să și-l pună. După ce a fost corect echipat, Carver și Novikoff au intrat în apă, până la locul din spate al SDVului. S-a așezat în spatele lui, după ce l-a înfășurat pe rus într-o pătură termică.

Harrison și Stone s-au strecurat în compartimentul din față, au ridicat SDVul de pe fundul apei și l-au orientat către punctul de *rendezvous* cu *Michigan*.

CAPITOLUL 15

USS *MICHIGAN*

John Kaufman nu mai fusese niciodată la bordul unui submarin. A interogat prizonieri în multe locații exotice, dar niciodată sub apă. Se afla în *Battle Management Center*ul submarinului, urmărind pe monitoare cum echipajul lui Michigan recuperează un mini-sub negru, care apăruse cu câteva clipe mai înainte din întunericul din urma submarinului. Scafandrii Navy îl dirijau către interiorul adăpostului. *Captain* Murray Wilson s-a apropiat, informându-l că peste câteva minute prizonierul va fi disponibil la bord.

— Vrei ca mai întâi să-l lăsăm pe Novikoff să se încălzească? A fost o călătorie friguroasă.

Kaufman a negat cu o mișcare a capului.

— E mai bine da că încep când se simte înfrigurat și neconfortabil.

— Am pregătit un spațiu, spuse Wilson. În *Officers' Study*, un nivel mai jos, sub *Control Room*.

# # #

După zece minute, Kaufman se afla la ușa *Officers' Study*. Novicoff se afla în mica încăpere, care avea o masă rectangulară și câteva scaune. Era singur, încătușat în scaun, cu luminile stinse, așa cum ceruse Kaufman. Acesta a mai așteptat un timp, lăsând mintea lui Novikoff să se agite în întuneric.

Kaufman a răsfoit pentru ultima oară dosarul omului, rememorând detaliile pertinente. Novikoff nu era un terorist tipic sau un spion bine antrenat. Era doar un tip care-și făcea slujba. Kaufman avea și el o slujbă de făcut. A închis dosarul și, intrând în compartiment, a aprins lumina puternică.

Novikoff a început să clipească în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina, concentrându-și privirea asupra străinului care a închis ușa în spatele său și s-a așezat la celălalt capăt al mesei. Kaufman era îmbrăcat în negru și un portarm de umăr expus la vedere. Pentru efect, a scos pistolul din toc și l-a pus pe masă. Ochii lui Novikoff alunecau de la armă la chipul lui Kaufman, până ce acesta a început să vorbească în rusă.

Timp de câteva minute, Kaufman i-a explicat situația: Novikoff a fost identificat ca fiind un membru al echipei de experți care au conceput sisteme noi pentru *Alexander*.

— Explică ce sunt aceste sisteme și vei trăi. N-o face și vei muri.

Că americanul chiar îl putea ucide pe Novikoff, nu conta. Dar că rusul credea acest lucru, da. Totuși, Novikoff nu s-a pierdut cu fire.

— Dacă dezvălui ce am realizat, voi fi ucis. Indiferent ce aleg, tot voi muri. Prefer să intru în mormânt fără să compromit ceea ce am realizat.

— Așa s-ar părea, că-ți pierzi viața în ambele cazuri, a fost Kaufman de acord.

Deschise dosarul lui Novikoff și scoase fotografia soției acestuia, care, din anumite motive, locuia în Moscova, în loc să locuiască cu el.

— Dar ce zici de soția ta?

Novikoff a ridicat privirea.

— Mi-ai face o favoare.

Kaufman a mai scos două fotografii:

— Dar fiul și fiica ta?

De data aceasta, Novikoff nu a răspuns imediat. Chipul i s-a înroșit treptat în timp ce-l cuprindea furia.

— N-ai face așa ceva! spuse într-un final.

— Ba da, a replicat Kaufman. Dar poți preveni asta. Doar spune-ne ce vrem să știm.

Un timp, rusul a rămas tăcut, apoi a spus:

— Dacă dezvălui ce am construit, nu numai că voi fi ucis eu, dar și familia mea. Practic, nu-mi oferi nimic.

Dacă rușii chiar ar fi ucis întreaga familie a lui Novikoff nu se știa, și nici dacă acesta era convins de această posibilitate. Totuși, Kaufman s-a agățat de ultima declarație a omului.

— Ba *îți* ofer ceva. Răspunde la întrebările mele și nu vei păți nimic, nici tu, nici familia ta. Imediat după conversația noastră din această noapte, vei fi transportat înapoi acasă și nimeni nu va afla nimic despre această „călătorie". În plus, îți vom depune într-un cont deschis la o bancă din Elveția cinci milioane de ruble. Nimeni nu va ști despre întâlnirea noastră, tu și familia ta veți fi în siguranță, și vei fi bine recompensat. O ofertă notabilă pentru toate cele trei probleme.

Asta dorise Kaufman tot timpul. Condițiile cerute unității SEAL de pe *Michigan* pentru capturarea lui Novikoff, au fost precise. Să fie singur acasă și nimeni să nu observe că a fost răpit. Dacă lucrurile decurgeau conform planului, urma să fie readus acasă înainte de ivirea zorilor.

Ochii lui Novikoff s-au fixat asupra mesei în timp ce rumega oferta. După un lung moment, și-a ridicat privirea și a început să vorbească. Kaufman a scos din buzunar în mic reportofon și i-a apăsat butonul *Record*.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON, D.C.

În biroul din Aripa Vestică, Christine O'Connor a ridicat telefonul, apoi a comutat laptopul pe o rețea protejată. Așa cum promisese Carmen de la ONI, a sosit imediat un email. ONI terminase analiza raportului CIA și-i trimiteau evaluarea lor.

Christine și-a verificat ceasul, apoi a început să citească raportul ONI. Ședința zilnică de informare urma să înceapă peste câteva minute. Când a ajuns la ultima pagină a raportului, a citit mai rar, apoi a reluat întregul text. Chipul i s-a făcut palid când a înțeles implicațiile.

Și-a verificat din nou ceasul; aproape că era timpul. A printat o copie a raportului și a pus-o într-un dosar care avea pe copertă mențiunea TOP SECRET, apoi a mers pe holul lung de 20 de metri, cu covor albastru, către Biroul Oval. A fost ultima sosită și a luat loc lângă Șeful de Cabinet Kevin Hardison și un membru DNI pe scaunele aflate în fața biroului Președintelui.

Omul de la DNI a prezentat informațiile zilei și a răspuns la întrebările Președintelui. A urmat rândul Christinei. A început prin a le reaminti despre torpila rusească și investigațiile asupra lui Alexander.

— Misiunea de a interoga un membru din echipa celor patru care au proiectat noile sisteme pentru submarinele lor a decurs conform planului. ONI și-a finalizat raportul asupra informațiilor colectate de CIA, iar situația este alarmantă.

Rușii au instalat pe *Alexander* un sistem destinat neutralizării torpilelor lansate asupra lui. Sistemul creează un câmp magnetic la o distanță considerabilă în exteriorul cocii submarinului. Torpilele moderne detonează, când câmpul magnetic este suficient de puternic, de obicei la câțiva metri de cocă, în loc să o facă la impact. Ca rezultat al acestui câmp magnetic extins, torpila detonează mult prea departe de submarin pentru a-i putea provoca avarii.

Christine a făcut o pauză pentru a-l lăsa pe Președinte și pe ceilalți doi să realizeze implicațiile. Apoi a adăugat:

— Vestea bună este că sistemul este încă în teste și încă nu au eliminat toate *bug*urile. Necesită foarte multă energie – de aceea este nevoie de un al doilea reactor nuclear – și mai există o

grămadă de efecte secundare consecutive generării unui câmp magnetic atât de puternic.

— Dar, a continuat Christine, dacă Rusia perfecționează această tehnologie, submarinele lor vor fi *invincibile*. Noi nu vom avea nici o posibilitate de a le scufunda.

SFÂRȘIT